

KURTULUŞ İÇİN

İLERİ

"ÖĞRENİP SAVAŞMALI, SAVAŞIP ÖĞRENMELİYİZ"

proleter sosyalist ideolojiyi gençlik içinde egemen kılalım...

DEV-GENÇ VE 1971 SİLAHLI DİRENİŞİ

28 11 1976

YIL: 1 SAYI: 1

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDE › OPORTÜNİST TAVIRLAR TEŞHİR OLUYOR

Karadeniz DEV-GENÇ' in SAMSUN MİTİNGİ

Kapkaççı zihniyet Federasyonun kuruluş çalışmalarını gizlice yürütmüş ve bir çok demokratik kitle örgütünü Federasyonun kuruluş çalışmalarına çağırmamıştır. Federasyonun kuruluşundan sonra ise bu örgütlerin kuruluş çalışmalarına çağırılmamasının nedeninin "demokratik kitle örgütleri olmamaları" olduğu söylendi. KARADENİZ DEV-GENÇ'te oportünistlerce demokratik kitle örgütü olarak görülmeyen örgütlerden biri.

2 Ekim günü KARADENİZ DEV-GENÇ Devlet Güvenlik Mahkemelerini protesto eden bir miting düzenledi. Samsun'dan Rize'ye kadar tüm Karadenizde örgütlenmiş olan DEV-GENÇ'in izleyicisi binlerce devrimci miting günü Samsun'a aktı. Binlerce devrimci proleter sosyalistlerinin sloganlarını haykırdı.

Federasyonun başına çöreklenmiş oportünistler ise KARADENİZ DEV-GENÇ'in kitle gücünü bildikleri için ta Ankara'dan koşup geldiler. Ve oportünistler şunu da çok iyi biliyorlardı ki proleter sosyalistleri kendileri gibi sekter, dar grupçu değildir. Onlara da söz hakkı verecektir. Nitekim öyle oldu. KARADENİZ DEV-GENÇ yöneticilerinin yanı sıra DGDF'dan da bir arkadaş mitingte konuştu.

TSİP REVİZYONİSTLERİNİN ÇIRPINIŞI BOŞUNADIR

5 Kasım günü "Aşık İhsani Gecesi " düzenleyen TSİP revizyonistleri, toplantıya en geniş şekilde katılan ANT-GÖR ve DEV İŞ' li gençleri ve işçileri polisle karşı karşıya getirerek ideolojilerinin gereğini yapmışlardır. Gecede aldıkları tavırları eleştirmek ve TSİP'lilere provokasyon ve ihbarın devrimci bir mücadele biçimi olmadığını anlatmaya giden ANT-GÖR ve DEV-İŞ'li işçilere ve gençlere TSİP revizyonistlerinin verdikleri cevap: "Bizim goşistlerle konuşacak bir şeyimiz yok" oldu. Revizyonistlerin bu küstah cevabına karşı ideolojik ve politik mücadelenin temel olduğunu bilen proleter sosyalistleri, olay çıkmaması için tüm gayretlerini gösterdiler.

Aynı akşam ise TSİP'li 25-30 kişilik bir grup Antalya Gençlik örgütüne(ANT-GÖR) gelerek içerdeki biri gözleri görmeyen üç proleter sosyalistine saldırmamaya yeltendiler. Ancak gerekli cevabı alarak arkalarına bile bakmadan kaçtılar.

Faşizme ve faşistlere karşı hiç bir mücadele örneği göstermeyen, "Silah değil, İş, Ekmek" isteyen TSİPli revizyonistlerin ANT-GÖR'e saldırmak istemeleri ANT-GÖR ve DEV-İŞ'li yüzlerce işçinin ve gencin tepkisini topladı.TSİP revizyonistlerinin provokatör ve ihbarcı karşı-devrimci tavırları gerekli cevabını aldı.

Proletarya hareketi, ihanet çizgilerini mutlaka mahkûm eder ve gerekli cevabı verir. Antalya olayları bunun bir örneği ve göstergesidir.

Kahrolsun revizyonizm,
Kahrolsun faşizm!

ANTALYA GENÇLİK ÖRGÜTÜ'NÜN (ANT-GÖR)

ANTALYA MİTİNGİ

Oportünistlerin görmemezlikten geldikleri kitle örgütlerinden biri de ANT-GÖR'dür. ANT-GÖR'ün oportünistlere cevabı ise 17 Ekim günü Antalya'da düzenlediği ve 7-8 bin devrimcinin katıldığı miting oldu.

Mitinge ANT-GÖR'ün yanı sıra proleter sosyalistlerinin sloganlarını atan DEV-İŞ, Manavgat Gençlik Derneği, Alanya Halk Evi Anamur Gençlik Derneği, Korkuteli Gençlik Derneği, Gazi Paşa Kültür Derneği ve Antalya TÖB-DER katıldı.

KARADENİZ DEV-GENÇ'in Samsun ve ANT-GÖR'ün Antalya mitingleri DGM'ler konusunda oligarşiye korku salarken, oportünistlere de gerçek birer demokratik kitle örgütü olduklarını bir kere daha ispatladılar

MANAVGAT GENÇLİK DERNEĞİ'NİN AÇIKLAMASI

'BİZ ANT-GÖR'LE BERABERİZ'

Antalya Mitingi sırasında Manavgat Gençlik Derneğinin Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu pankartı altında mitinge katıldığı ve Ant-Gör'lü arkadaşların bizleri "Komite Kararı" diye kapkaççı bir şekilde yürüyüş kolundan çıkardığı "Devrimci Gençlik"gazetesinin 14. sayısında yer almıştır. Devrimci Gençlik Gazetesi gerçekleri çarpıtmakta ve Manavgat Gençlik Derneğinin kendilerinden olduğu imajını yaratmak istemektedir. Hayır, bizim yerimiz dün olduğu gibi, bugün de Ant-Gör'lü arkadaşların saflarıdır. Biz bölgemizin demokratik kitle örgütü Ant-Gör ile beraberiz.

Manavgat Gençlik Derneği Başkanı Mustafa Koç

ANT-GÖR'ÜN AÇIKLAMASI

"DEVRİMCİ GENÇLİK" Oportünistleri Gerçekleri Tahrif Ediyor!

Oportünistler ve revizyonistler faşizme karşı tutarlı tavır alamazlar. Çünkü, onların devrim yapmak gibi bir sorunları yoktur. Onların görevi, faşizme karşı kararlı ve aktif bir mücadele yürüten devrimcileri karalamaktır. "Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı DEVRİMCİ GENÇLİK" oportünistleri, devrimcilere çamur atmak, ve ölü ticareti yapmak esası üzerine inşa ettikleri saltanatlarının yıkılmaması için çırpınıyorlar.

Bunun somut örneklerinden sonuncusunu Antalya'da yapılan mitingler üzerine Devrimci Gençlik Gazetesinde yeralan yazıda görüyoruz.

10 Ekim'de Gazipaşa'da, 17 Ekimde de Antalya'da miting yapıldı. Gazipaşa mitingi, Gazipaşa'lı devrimci arkadaşların uğraşıları ve Ant-Gör'den arkadaşların yardımı ile gerçekleşti. Devrimci Gençlik Gazetesi, "Mitinge katılan çeşitli gençlik dernekleri Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu pankartı altında toplanmışlardır" diyerek mitingi Federasyonun düzenlediği bir eylemmiş gibi göstermeye çalışıyor. Mitinge katılan herkes,pankartınız altında kaç kişinin yürüdüğünü ve nerede yer aldığınızı biliyor. Gerçekler Devrimci Gençlik Gazetesini yalanlıyor.

Antalya mitingi Ant-Gör,Töb-Der, Dev-İş'in önderliğinde gerçekleştirildi. Mitinge 7-8 bin civarında yurtsever katıldı.

Devrimci Gençlik Gazetesi, mitinge diğer demokratik örgütlerin katılmadığını ve kitle katılmasının az olduğunu yazıyor. Miting öncesi yapılan toplantıda Ant-Gör, Dev-İş ve Töb-Der'li arkadaşlar miting kararını bildirmişler ve bütün örgütlerin desteğini almışlardır. Sadece bir avuç oportünistin tekkesi bu karara katılmamıştır.

Grevdeki Pil Fabrikası işçileri, mitinge aktif bir şekilde katılarak sorunlarını anlatma olanağını bulmuşlardır. Karşı-devrimcilerin ve polisin provakasyon tertipleri boşa çıkartılmış ve miting başarılı bir biçimde sonuçlanmıştır.

Devrimci Gençlik oportünistlerinin gazetelerindeki bu çığırtkanlık neden? Cevabı basit: Böyle güçlü ve büyük anti-faşist eylemde söz sahibi olamamalarıdır. Boşuna çırpınıyorsunuz sevimli oportünistlerimiz. Gerçekleri çarpıtamazsınız.

"Devrimci Gençler mitinge aktif şekilde katılarak mitinge devrimci sloganları hakim kılmışlardır." Bu cümleyle Devrim-

PROLETER SOSYALİST İDEOLOJİYİ GENÇLİK İÇİNDE EGEMEN KILALIM

Türkiye devrimci hareketinde akla kara her geçen gün biraz daha açıkça ortaya çıkmaktadır. Proleter sosyalistlerin ideolojik ve politik mücadelesi revizyonizmi ve oportünizmi her geçen gün biraz daha sarsmakta, köşeye sıkıştırmaktadır. Oportünizmin, her türlüsü büyük bir telaş ve azgınlık içersinde proleter sosyalistlerine karşı durmaya çalışmaktadırlar. Ancak oportünizmin tüm yalan ve iftiralarına, tüm dedikodularına rağmen proleter sosyalist hareket ileriye, daha ileriye gitmektedir.

1971'de sosyalist hareketin en doğru tesbiti "ülkemiz sol'unda tam bir teorik keşmekeş hüküm sürmektedir" di. Bugün de aynı teorik keşmekeş devam etmektedir. Henüz sosyalizmin en genel, en temel ilkeleri tartışılmaktadır ve bu hareketin içinde bulunduğu teorik zaafı açık açık göstermektedir. Teorik tartışmadan çok laf canbazlığı ortalığa egemen. Ve proleter sosyalistlerinin böylesi bir dönemde görevleri marksizmin en temel meselelerini egemen kılmaktır.

Türkiye solunun sağ kanadı "kendinden sağdaki güçlerden medet umma" politikasını sürdürürken, sınıf savaşında "en keskin" görünmeye çalışmakta ve gençliğin devrimci hareketini bir kalemde silip atmaktadır. Gerçekte, sağ oportünizmin öğrenci gençlik hareketini bir kalemde silip atmasının nedeni sınıfsal keskinliklerinden değildir. Tamamen yılgınlıklarından, pasifizmlerindendir. Revizyonistler, genel olarak Türkiye solunda ve özel olarak da öğrenci gençlik hareketi içinde yılgınlığı, pasifizmi örgütlemektedir. Ancak öğrenci hareketinin bugünkü objektif konumu ve öğrencilerin devrimci kararlılığı bugün revizyonistlerin öğrenci gençlik hareketi içinde etkin olmalarını kesinlikle engellemektedir. Öğrencilerin devrimci atılganlığı ve kararlılığı emperyalizme ve oligarşiye karşı, faşist saldırılara karşı aktif direnişine revizyonistlerin öfke ve nefretle taktıkları ad "goşizm"dir. Revizyonistlerin öğrenci gençliğin devrimci hareketine ve faşist saldırılara karşı direnişine bu iğrenç yaklaşımların onların yılgınlıklarının, pasifistliklerinin ve korkaklıklarının bir ifadesinden başka birşey değildir. Revizyonistler, legal "sosyalistler", faşist saldırılara karşı yiğitçe direnen, ellerindeki tüm olanaklarla mevzilerini faşistlere teslim etmeyen, bu uğurda can veren ve kararlılığını binlerce defa ispatlamış olan öğrenci gençliğin mücadelesine ayak uyduramadıkları için, aynı yiğitliğe, aynı kararlılığa ve aynı anti-faşist bilince sahip olmadıkları için, böylesine hırçın bir şekilde öğrenci gençliğe "goşist" diye saldırmaktadırlar. Onların temel anlayışı "kıpırdamayın faşizm gelir" tezidir.

Revizyonıstlerin bugün öğrenci gençlik hareketi içindeki güçleri, toparlayabildikleri üç-beş yılgından öteye gitmez. Öğrencilerin geniş yığınları bugün sağ oportünizmin, revizyonizmin etkinliğinde değildir. Onların çizgileri öğrenci hareketi içinde yıllar önce mahkum edilmiştir.

Revizyonistler öğrenci gençliğin devrimci mücadelesini, faşistlere karşı yiğitçe direnişini tamamen inkar ederken, Devrimci Gençlik Dergisi oportünistleri de öğrenci gençliğin mücadelesinden "parti" yaratmaya, öğrenci hareketinin sırtına taşıyamayacağı yükleri koymaya çalışmaktadırlar. Kısacası öğrenci gençlik hareketini abartmaktadırlar.

Devrimci Gençlik'ciler "gençlik hareketinin birliği" diyerek "Parti" kurmaya çalışırken örnek olarak DEV-GENÇ'i almaktadırlar. Oysa yapmaya çalıştıkları DEV-GENÇ' in karikatürüdür. Bu örgüt ve anti-faşist mücadele anlayışı ile daha fazlasını yapmalarıda mümkün değildir.

Bütün bu teorik keşmekeş ve öğrenci gençliğe karşı birbirlerine tamamen zıt bu tavır alışlar arasında proleter sosyalistlerinin tavrı nedir?

İşte, Kurtuluş İçin İLERİ, Proleter sosyalistlerinin gençliğe bakış açısını açıklamak, gençliğin proleter sosyalist hareket etrafında birliğini sağlamak için çıkmaktadır. İLERİ, gerek Türkiye sosyalist hareketi içinde, gerekse onun bir parçası olan gençliğin devrimci mücadelesi içinde her türden oportünizme ve revizyonizme karşı yoğun bir ideolojik ve politik mücadeleyi sürdürücektir. İLERİ'nin bu ve gelecek sayılarında proleter sosyalistlerinin gençliğe bakış açılarını ve her somut olayda gençliğe en genel önerilerimizi sıralıyalım.

Her şeyden önce biz, gençlik denince sadece öğrenci gençliği değil tüm işçi, emekçi ve öğrenci gençliği anlıyoruz. Gençlik hareketi derken; tüm gençliğin eylemini, gençliğin devrimci birliği derken de; tüm gençliğin birliğini anlıyoruz. İLERİ'nin sosyalizmin ilkeleri konusunda vereceği ilk mücadele bu konuda olacaktır.

Ancak bugünkü objektif durumu da gözardı edemeyiz. Bugün gençliğin en örgütlü kesimi öğrenci gençliktir. Öğrenci gençliğin uzun bir pratik deneyi vardır. Genel olarak devrimci hareketin öğrenci gençlik içinde geniş bir kitle desteği vardır.

Öğrenci gençlik en genel anlamı ile emperyalizme ve faşizme karşıdır ve bu tavrını sık sık kitle eylemleriylede göstermektedir. Bugünkü bu objektif durum, proleter sosyalistlerin de genel olarak gençlik hareketi içinde, öğrenci gençlik hareketine özel bir önem vermesini gerektirmektedir.

Proleter sosyalistlerinin öğrenci gençlik içinde üçlü bir görevleri vardır.

1) En geniş öğrenci kitlelerinin emperyalizme, Oligarşiye, Faşizme ve şovenizme karşı seferber edilmesi, Öğrenci Gençliğin kitle örgütünün tüm öğrencileri kucaklaması.

2) Gençliğin bu en örgütlü kesimi olan öğrencilerin, kendi örgütlenmesinin ardı sıra işçi ve emekçi gençliğin örgütlenmesi için seferber edilmesi.

3) Gençliğin mücadelesini, işçi sınıfının öncülüğünde tüm emekçilerin anti-emperyalist anti-oligarşik demokratik halk devrimi mücadelesine tabi kılmak ve gençliğin devrimci mücadelesinden proleter sosyalist kadrolar yapmak.

Öğrenci gençlik içindeki bu üçlü görev birbirinden kopuk, ya da birbirini izleyen adımlar değildir. Birbirleriyle içiçe olan bir bütünün parçalarıdır. Bu bütün içinde (diğerleri ile olan bağını bir an dahi unutmadan) kavramamız gereken halka, öğrenci gençliğin eylem ve örgüt birliğidir. Silahımız yoğun bir ideolojik ve pratik mücadeledir. Proleter sosyalistleri bugüne kadar ki pratik içinde anti-faşist mücadelenin en kararlı unsuru olduklarını binlerce kez ispatlamışlardı. Gençliğin devrimci birliğinin sağlanması yolunda bu kararlılıklarını daha binlerce kere de ispatlayacaklardır.

Biz biliyoruz ki, bugün öğrenci gençliğin kitle örgütlerinin bazılarının başına çöreklenmiş olanlar, proleter sosyalistlerinin, ideolojik ve pratik mücadelesinin sonucunda sökülüp atılacaklardır. Kapkaççı bir anlayışla başına çöreklendikleri ve bir "gurup" örgütü haline getirmeye çalıştıkları gençlik örgütlerinde mutlaka proleter sosyalist ideoloji, proleter sosyalist hareket hakim olacaktır. Çünkü biz biliyoruz ki doğru devrimci ideoloji, gençliğin devrimci mücadelesine en doğru önerileri en doğru çözümlemeleri getirmektedir ve getirecektir. Biz biliyoruz ki, gençliğin yiğit ve samimi tüm unsurları, ideolojik ve politik mücadenin sonucunda proleter sosyalist hareket etrafında toplanacaklardır. Oportünistler istedikleri kadar, bugün örgütün başında olmala-

DEVRİMCİ GENÇLİK'İN "KÜÇÜK VE BÜYÜK USTALARI", 1971'İN PRESTİJİNİ İSTİSMAR POLİTİKASIYLA GENÇLİK İÇİNDE BİR GÜÇ OLMAK, BURADAN PARTİYE VARMAK ANLAYIŞINI HAYATA GEÇİRMEK İSTEMİŞLERDİR. 1971'İ NASIL SAVUNDUKLARINI BİR TÜRLÜ İZAH EDEMEMİŞLERDİR. BU KONUDA ONLARA EN BÜYÜK ENGEL, BİZZAT 1971'İN ÖNDERLERİNİN TEORİK YAZILARI VE PRATİKLERİ OLMUŞTUR...

DEVRİMCİ GENÇLİK, 14 SAYI ÇIKTI. HER SAYISINDA BOL RESİMLERİN YANISIRA MARKSİZME YAPILAN "NAÇİZANE KATKILAR" I İZLEDİK. 1971'İN DOĞRU BİR DEĞERLENDİRMESİ IŞIĞINDA YENİ BİR HAREKETİN GELİŞİMİ BU "USTA" SOSYALİSTLERİN SİYASETLERİNİ TEMELİNDEN SARSTI, ONLARIN BURJUVA POLİTİKACILIĞINI AÇIĞA ÇIKARDI ...

DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU'NUN

Bu yılın Ağustosunda AYÖD, İYÖD ve EYÖD bir araya gelerek DGDF'yi kurdu. Devrimci Gençlik Başkanı M.Ali Yılmaz'ın açıklamasına göre Federasyon şu görevleri yerine getirmek amacındadır:

"İşçi gençliğin, köylü gençliğin ve öğrenci gençliğin, Türkiye düzeyinde tek merkez altında örgütlenmesini sağlamak için Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonunu kurduk. Yıllardır devrimci gençlik tarafından özlemi çekilen bu örgüt, gençliğin emperyalizme ve faşizme karşı verdiği mücadelesini tek merkezden yönlendirecektir. Devrimci gençlik dernekleri arasında organik bağlar kurarak onların devrimci potansiyellerini örgütleyecektir." (Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik Gazetesi, 12.sayı sh.16)

Evet, böyle bir görevi yerine getirecek merkezi bir gençlik örgütünün oluşturulması bütün devrimci gençlerin isteğine uygundur. Emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı mücadele platformunda bütün devrimci ve yurtsever gençleri bağrında toparlayan merkezi bir örgüte ihtiyaç vardı. 1974 yılından bu yana böyle bir örgütlenme için çalışılıyordu. Başlangıçta bu çalışmaların içinde Türkiye'nin bir çok yerinden ve farklı siyasal görüşlere sahip örgütler vardı. Bir-iki toplantı sonunda "sosyal emperyalist" çilerle diğer dernekler arasında hiç bir ortak ilke olmadığı görülünce, onların dışında bir Koordinasyon Komitesi kurulmuştu. K.Komitesi bir iki bildiri kaleme aldı. Hepsi o kadar. Bir federasyon oluşturamadı. AYÖD, İYÖKD ve diğer derneklerde genellikle 1971'in ve Dev-Genç'in mücadelesini savunan görüşler egemen olduğu için ortak bir tavır söz konusuydu. İYÖKD temsilcisinin başkanlığındaki Koordinasyon Komitesi federasyonun sağlıklı bir çalışmanın ürünü olması gerektiği inancıyla işi yavaştan aldı. Giderekte bu komite işlemez hale geldi. O dönemde İYÖKD içinde bir kesimin "sosyal-emperyalist"çi olması (daha sonra Militan Gençlik olarak çıkan grup) bir süre sonra da geride kalanlar arasında ortaya çıkan ayrılık federasyon çalışmalarını unutturdu. İYÖKD ve AYÖD yönetimine egemen olan grubun (Devrimci Gençlik) geçici güçlülüğü böyle merkezi bir örgütlenmeye kendileri açısından ihtiyaç hissettirmedi.

Ayrıca 1971'i ve Dev-Genç mücadelesini savunmanın ne demek olduğu üzerinde sağlıklı bir hareketin gelişmeye başlaması, AYÖD ve İYÖKD yöneticilerinde korku uyandırdı. Bol resimli istismarcı bir siyasetle Devrimci Gençlik'in "küçük ustaları" gençlik kitlesini epeyce bir süre oyaladı. Bugün federasyon yönetimine egemen olan bu grubun yayın organı hangi amaçla, nasıl çalıştıklarını "Yeni Bir Dönemin Başlangıcında" şöyle anlatıyor: (1)

"DEVRİMCİ GENÇLİK" NEDEN BAŞARIYA ULAŞMIŞ?

"Devrimci Gençlik Dergisi gençliğin devrimci eyleminin birliği, şiarını atarak mücadeleye atılırken içinde bulunulan şartlara nereden müdahele edilmesi gerektiğini doğru olarak tesbit etmişti." (abç)

Bu alıntının üstündeki paragraflarda içinde bulunulan şartlar sol harekette tam bir teorik keşmekeşin hüküm sürmesi, 1971 yenilgisinin getirdiği felsefi idealizm ve davayı inkâr eğilimlerinin söz konusu olması ve " potansiyel anlamda da olsa" sol hareketin aydınlar hareketi olmaktan belirli ölçülerde kurtulduğu (!) vs. biçiminde 1971'in ve Marksizmin "kaba bir bilgilenmesi ışığında" anlatılıyor.

Biz alıntıya kaldığımız yerden devam edelim: "Gençliğin toparlanması ve birliği solun birliğine bağımlı idi. Ama sol için 'birlik' kısa sürede bir 'hayal' di. Sol hareketin içinde bulunduğu sorunları çözüme ulaştırmak ancak 'sistemli ve örgütlü bir ideolojik mücadele ile çözülebilir' di. Politik birlik uğruna ideolojik ayrılıkların karşısına dikilmek gerici bir tavrın ifadesi olurdu. İdeolojik mücadele sol hareket saflarındaki burjuva kalıntılarını deşifre ettikçe yeni bölünmeler de kaçınılmazdı .

"Oysa gençlik hareketinin birliği, 'devrimci eylemde birlik' acildi ve gençliğin eylem birliği devrimci hareketin birliği için bir adım da olacaktı. (Kimileri bizim bu tesbitimizi gençliği temel aldığımıza (!) ya da önce Dev-Genç'i yeniden kurup, sonra parti kuracağımıza yordu. (!) Revizyonistler ve bazı geri zekâlıların bu iddialarını biz ciddiye almadık DGM savcısı ciddiye aldı. (!)

" Devrimci Gençlik Dergisi tesbitlerinin ve yönünün doğruluğu nedeniyle başarıya ulaştı."

Ne diyor bu satırlarda kendini dünyanın en akıllı adamı zanneden "ileri zekâlı usta" ? Solun bugünkü acıklı haline çözüm getirmeye kalkmış "küçük usta"lar bir takım doğru (aman ne doğru!) tesbitler yapmışlar ve bu nedenle başarıya ulaşmışlar.

1- Gençliğin birliği solun birliğine bağımlıymış. Gerçekten doğru bir tesbit, katılıyoruz. Bu tesbiti yapan birinin temel görev olarak sosyalist hareketin birliği sorununu ele aldığını, gençlik mücadelesi ve birliği sorununu ikincil, temel olmayan bir görev olarak gördüğü sonucuna varmamız gerekiyor. Ama acele etmeyelim.

2- Sol hareketin içinde bulunduğu sorunları çözüme ulaştırmak ancak "sistemli ve örgütlü bir ideolojik mücadele ile çözülebilir"miş. Bu da gerçekten doğru bir tesbit.

3- Sol için birlik kısa sürede bir hayalmiş. Arkadaşların acelesi var. Onun için hep kısa sürede, acele, hemen sonuç alınacak işlerle uğraşırlar. Sabırlı ve sistemli bir ideolojik mücadele onların üstlenmeye tenezzül buyurmadıkları bir çabadır. Onlar hep kendileri için acil sorunlar yaratıp, görev olarak tesbit ederler. Tam bir sübjektivizm egemendir.

4- Nitekim, "oysa gençlik hareketinin birliği, devrimci eylemde birlik acildi" diyorlar. Neden acil? Sosyalistler için acil görev nedir? Sizin de belirttiğiniz gibi gençlik hareketinin birliği solun birliğine bağımlı değil midir? Ama durun Devrimci Gençlik yazarı baklayı ağzından çıkarıyor.

5- Gençliğin eylem birliği, devrimci hareketin birliği için bir adım da olacakmış.

Bunca laf kalabalığından sonra nereye varılıyor? Solun birliği için "müdahele" noktası gençlik ve onun birliği oluyor. Onun birliği sağlanırsa sol hareketin birliği için adım atılacak. Bu çok diyalektik (!) tahlil sonucu DG gazetesinin yayınına başlanıyor. Ve bu "ihtiyar" sosyalistlerimiz bütün çabalarını gençliği hasrediyorlar. Gençlik mücadelesini temel alıyorlar.

6- Fakat bu saatten sonra, gençlik hareketini temel alarak yürümeye çalışmanın ondan siyasi bir birliğe varmanın yanlışlığını, bunun devrimci hareketi bugün olduğu seviyenin gerisine çekmeye çalışmak olduğunu biliyorlar ki "ben gençlik hareketini temel almıyorum" diye bağırıyor. Sağa sola sataşmaktan kendini alamıyor.

7- Diyor ki: "Kimileri bizim bu tesbitimizi gençliği temel aldığımıza (!) ya da önce Dev-Genç'i yeniden kurup, sonra parti kuracağımıza yordu. (!) Revizyonistler ve bazı geri zekâlıların bu iddialarını biz ciddiye almadık DGM savcısı ciddiye aldı ! "

İşte Devrimci Gençlik'in tam da yapmak istediği, fakat hiçbir zaman beceremeyeceği iş reddettiği bu iddiadır. Yavuz hırsız ev sahibini bastırıyor. Bu iddianın DGM savcısına ihbar olduğunu söylüyor.

Birincisi, devrimciler ihbar yapmazlar. Ve yapmıyorlar.

İkincisi, bir ihbar söz konusu ise onu yapan kendinizsiniz. Binlerce kişilik mitinglerde biz değil, siz "gerilla" nutukları, "öncü savaşı" palavraları atıyorsunuz.

Devrimci Gençlik 14 sayı çıktı. Her sayısında bol resimlerin yanı sıra Marksizme yapılan "naçizane katkılar"ı izledik. 1971'in doğru bir değerlendirmesi ışığında yeni bir hareketin gelişimi bu "usta" sosyalistlerin siyasetlerini temelinden sarstı. Onların burjuva politikacılığını açığa çıkarttı. Devrimci gençleri ajitasyonla uzunca süre kontrol altında tutmak mümkün değildi. Devrimci Gençlik gazetesi "teorik" her yeni katkısında kendi taraftarları arasında o yapay birliğin sarsılmasını, parçalanmasını beraberinde getirdi. DG'in bir kısım sözcüleri "Devrimci Gençlik bizi bağlamaz" demeye kadar vardırdılar işi. Kimsenin kimseyi bağlamadığı, zelzelenin korkunç uğultularının hissedildiği bir dönemde bir çıkış yolu bulmak zorundaydılar. Bu yol, ne zamandır unutulmuş olan federasyonu kurarak bu vasıtayla bir süre daha "birlik" görünümünü korumak imkânını ortaya çıkardı. Nitekim Devrimci Gençlik bir kısım gençlik ağalarını tekrar bağlamaya başladı. Federasyon kurma çalışmalarının uzun sürmesinin nedenini Devrimci Gençlik başkanı şöyle açıklıyor:

DGDF'NİN KURULUŞU NİÇİN GECİKMİŞ?

" Bildiğimiz gibi, devrimci gençler bir yandan tek tek birimlerde örgütlenirken (özellikle büyük şehirlerde öğrenci gençliğin tek merkezi örgütlerini oluşturmak, taşrada da hem öğrenci, hem işçi hem de köylü gençliğin dernekleşmesini sağlamak) bir yandan da bu birim örgütlerini toparlayacak olan Türkiye düzeyinde tek merkezin oluşturulması doğrultusunda yoğun bir çabanın içindeydiler. Bu uğraşlar uzun sürdü. Çünkü; gerek devrimci hârekete devrimci görüşün henüz tam olarak damgasını vuramamış olması ve bu durumun devrimci gençliğin mücadelesine önemli derecede yansıması ve gerekse de oligarşinin gençlik üzerindeki yoğun baskısının sonucu olarak federasyon çalışması zaman zaman kesintiye uğramıştır. Tabii ki bunlara devrimci gençlerin çalışmalarının yetersizliği de eklenmelidir. Fakat gençliği doğru devrimci ilkeler etrafında örgütlemekte kararlı olan devrimciler kendilerine düşen tarihi görevi yerine getirmek için sonuna kadar uğraştılar." (abç, Emperyalizm ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik sayı 11,s.16)

a- Devrimci görüşün devrimci harekete tam olarak damgasını vuramamış olması ve bunun gençliğe yansıması,

b- Oligarşinin gençlik üzerindeki baskısı,

c- Devrimci gençlerin çalışmalarının yetersizliği.

Bu üç etken önem sırasına göre federasyonun kurulmasını geciktirmiş. Son iki etkene bir diyecek yok. Ya birincisi? Eğer "devrimci görüş" size göre 1971'in ideolojisi ise, hemen belirtelim ki bu ideoloji ve onun yarattığı sempati gençlik saflarında

SOSYALİST HAREKET BİR YANA, GENÇLİK HAREKETİNİ BİLE TUTARLI BİR ŞEKİLDE YÜRÜTMEK "DEVRİMCİ GENÇLİK" "USTALARININ" ÜSTESİNDEN GELEMİYECEĞİ BİR GÖREVDİR. ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-FAŞİST,ANTİ-ŞOVENİST PLATFORMDA GENÇLİK MÜCADELESİNİ KARARLI VE DOĞRU BİR TARZDA YÜRÜTMEK İÇİN SOSYALİZMİN BİLİMİNDEN NASİBİNİ ALMIŞ OLMAK GEREKİR...

HAYIR! FEDERASYON "DEVRİMCİ GENÇLİK" GURUBUNUN TEKKESİ OLMAYACAKTIR. BİÇİM VE ÖZ OLARAK FEDERASYONU TÜRKİYE ÇAPINDA ADINA LAYIK BİR ÖRGÜT HALİNE GETİRMEYE ÇALIŞACAĞIZ. GENÇLİK ÖRGÜTÜNÜ PARTİ GİBİ GÖRME YA DA ONDAN PARTİ ÇIKARMA BİÇİMİNDEKİ YANLIŞ GÖRÜŞLERLE SONUNA KADAR MÜCADELE EDECEĞİZ...

» KURULUŞU ÜZERİNE

egemendi. Ona damgasını vuruyordu. AYÖD ve İYÖKD'e yön verenler kimlerdi? Bu iki örgütün ilk başlarda merkezî bir şekilde çalışması nedendi? Eğer hatırlanmak istenirse yukarıda belirttiğimiz gerçek görülebilir. Yok eğer devrimci görüş dediğiniz devlet teorisine "katkılarınız", (2) Tevetoğlu'nun komünizmin çeşitlerini saydığı gibi, faşizmin çeşitleri üzerindeki o bilimsel (!) çeşitlemeleriniz (açık, kapalı, içerden gelen, dışardan gelen, sürekli, kurumsal, klasik, sömürge tipi, militan patron faşizmi vs.vs.) evrim döneminde silah kullanılmayacağına (3) ilişkin o çok keskin(!)tesbitiniz, Homer'i "tarihin ilk burjuva yazarı" (4) olarak keşfeden kazılarınız, bunca "öncü savaş" palavralarının yanısıra yakın geçmişin öncü savaşçılarına dolaylı bir şekilde "anarşist" demeniz (5), "Rus sosyal-emperyalizm"tahlillerini anti-komünist olarak nitelerken aynı tahlili başka bir adla (revizyonist diktatörlük) yapmanız, ulusal sorun üzerine sanki bir programınız, bir görüşünüz varmış gibi "biz bu konuyu sloganlar düzeyinde tartışmayız" cinsinden manipülasyonlarınız vs. vs. ise bütün bu incilerin gençlik mücadelesine damgasını tam olarak vurmadığı doğrudur. Sadece gençliği bu "devrimci" görüşleriniz etkilemiştir. Her bir inci yumurtlayışınızda, baştan var olan (1971'in getirdiği sempati nedeniyle) birlik çatlamış, yukarıda belirttiğimiz gibi Devrimci Gençlik'in kimi, ne zaman bağladığı, ne zaman bağlamadığı anlaşılmaz olmuştur. Hele o evrim devrim üzerine DG sahibi arkadaşın "testere" örneği yok mu, tam bir harika!

Kısaca Devrimci Gençlik'in "küçük ve büyük ustaları", 1971'in prestijini istismar politikasıyla gençlik içinde bir güç olmak, buradan partiye varmak anlayışını hayata geçirmek istemişlerdir. <u>1971'i nasıl savunduklarını bir türlü izah edememişlerdir.</u> Bu konuda onlara en büyük engel, bizzat 1971'in önderlerinin teorik yazıları ve pratikleri olmuştur. Çünkü bu yazılarda ne yapılmak istendiği hiçbir yoruma yer bırakmayacak kadar açıkça ifade edilmiştir. Hatta bir takım "ihtiyar"ların yorum getirecekleri düşünülmüş olmalıki dipnotlarla her türlü yorum imkânı ortadan kaldırılmıştır. (Bkz. Kesintisiz Devrim 2,3)

Bu durum karşısında, bol resimli istismar politikasının yanısıra birkaç "teorik" tahlil yapılmak istenmiş, bu da arkadaşların "Marksizmden çok ince bilgilenmeleri" söz konusu olduğu için yüzlerine gözlerine bulaştırmışlardır. Her kıpırdayışta biraz daha batağa gömülmüşlerdir. İşte bu manzaranın getirdiği, var olan birliğin parçalanması olayı federasyon şemsiyesi ile örtülmek istenmiştir. Federasyon bunun için kimsenin haberi olmadan, cuntasal bir yolla, oldu bittiye getirilmiştir. Biçimsel olarak merkezi bir gençlik örgütü ortaya çıkmıştır. Kaldı ki biçimsel olarak ta bir sürü eksikleri vardır. Bir bölgeyi temsil eden Karadeniz DEV-GENÇ, ANT-GÖR gibi gençlik örgütleri bu işin dışında tutulmaya çalışılmıştır. Anti-faşist, anti-emperyalist (nedense anti-şovenist ilke bu arkadaşlarca sık sık unutuluyor) (6) mücadelede birlikten çokça söz etmelerine rağmen pratikte her türlü ittifakı reddeden "sol" sekter bir tavır izlemişlerdir. Federasyonu emperyalizme, faşizme ve <u>şövenizme</u> karşı tüm gençliğin örgütü olarak değil, kendi gruplarının örgütü olarak görmektedirler. Hayır, federasyon DG gurubunun tekkesi olmayacaktır. Biçim ve öz olarak federasyonu Türkiye çapında adına layık bir örgüt haline getirmeye çalışacağız. Gençlik örgütünü parti gibi görme ya da ondan parti çıkarma biçimindeki yanlış görüşlerle sonuna kadar mücadele edeceğiz. Karadeniz DEV-GENÇ, bu doğrultuda federasyona katılma kararı aldı. ANT-GÖR ve Tunceli DEV-GENÇ de katılma kararındadır. Daha bir çok örgüt de aynı kararı alacaktır.

Federasyon yöneticilerinin bu sekter tutumlarına ilişkin birkaç örnek vermeden önce şu çokça ileri sürdükleri "demokratik merkeziyetçilik" anlayışlarına kısaca değinelim. Demokratik merkeziyetçilik ilkesi, bütün ilkeler gibi buna uymaya hazır insanlar varsa hayata geçirilebilir. Bir tarafın peşin peşin bu ilkeye uymadığı bir durumda karşı tarafın bu ilkeye uymasını kimse beklememelidir. Nedense DG gurubundan ardaşlar sadece "merkeziyetçilik" yanında ısrar edip, "demokratik" yan üzerinde hiç durmuyorlar. Bu onların gurupçu ve gençlik örgütünü partiye benzetme anlayışından geliyor.

DAR GRUPÇU, SEKTER TAVIRLARI YIKALIM!

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA SAVAŞALIM!

Onların sekter, gurupçu tavırlarına birinci örnek DGM direnişiyle ilgili. DGM'ye karşı ortak eylem önerimizi "Biz kendi gurup eylemimizi koyacağız. Gücümüzü ölçeceğiz." diye reddettiler. En geniş kitlelerin bir araya getirilmesi gerektiği bir dönemde onlar anti-faşist mücadelede birlikten ne anladıklarını çok güzel ortaya seriyorlardı. Üstelik, "parsamı toplamak istiyorsunuz?" diyerek kafalarına çakılmış olan o gurupçu, sekter tavrı bizde aramaya kalkıyorlardı. <u>Kişi kendi nasılsa, karşısındakini de öyle sanır.</u>

İkinci örnek, İstanbul Üniversitesi merkez binasındaki faşist işgalin kırılması konusundaki tavırlarıdır. Merkez binadaki mücadeleyi İYÖD ve federasyon üyesi olarak yürüten arkadaşlarımız İYÖD yöneticilerine, buradaki mücadelede yetkili olarak görevlendirilmelerini istemişlerdir. Merkez binada DG gurubunun gücü olmadığı halde İYÖD yöneticileri"biz karar alırız siz uygularsınız, ancak öneri getirebilirsiniz "diye cevaplamışlardır. Ve yine "demokratik merkeziyetçilik" paratönerine sığınmışlardır. Ama hayır, kendisinin uymadığı ilkeleri kimse bize dayatamaz. Nitekim, arkadaşlarımız insiyatiflerini kullanarak zaten yürüttükleri mücadeleyi, İYÖD yöneticilerinin bilgisi ve kararı dışında ama İYÖD adına yürütmeye devam etmişlerdir. Bizim için önemli olan gençliğin tek demokratik kitle örgütü olan İYÖD'ün gerçekten tutarlı bir kitle örgütü haline gelmesidir. Hedefimiz bugün bu örgütün başına çöreklenmiş olan <u>yalancı pehlivanları</u> temizlemektir.

Üçüncü bir örnek, Pencik mitingidir. İki devrimcinin faşistler tarafından vurulduğu Pendik'te 6 Kasım 1976 günü faşist saldırıları protesto mitingi ve yürüyüşü yapılmıştır. Tertip komitesinin yaptığı sıraya göre en son konuşmayı Pendik Kültür Derneğinden bir arkadaş yapacak ve daha sonra yürüyüşe geçilecekti. Federasyonun genel sekreterliğini yapan bir küçük burjuva kariyeristi en son konuşmayı kendisinin yapması gerektiği üzerinde ısrar etmiş, tertip komitesi kararını değiştirmemiştir. Bunun üzerine konuşmasını bitirdikten sonra bu küçük burjuva kariyeristi "İYÖD'lüler yürüyüyoruz" diyerek mitingi terketmiş ve Devrimci Gençlik'çi arkadaşlarda onu takip etmişlerdir. Konuşması sırasında bol bol anti-faşist mücadelede birlikten, ittifaklar sorununu iyi kavramak gerektiğinden söz eden bu küçük burjuva asilzadesinden devrimci arkadaşlar elbette hesap soracaktır. Devrimci n

Gençlik gurubu ve onların peşine takılan DGD'li arkadaşların miting alanını terkettikleri sırada <u>faşizme karşı omuz omuza</u> sloganı hep bir ağızdan yükseldi. Etrafta çok sayıda polisinde olduğu bir zamanda mitingi terkeden devrimci gençlikçiler "faşizme karşı omuz omuza" sloganından o anda pek etkilenmediler. Fakat bu sekter, gurupçu tavrın anti-faşist mücadeleye nasıl zarar verdiğini bütün arkadaşların düşünmeleri gerektiğini bir kez daha hatırlatırız. DGD'li arkadaşlar son anda karar değiştirerek devrimci gençlik gurubunu izlememiş, miting alanına geri dönmüşlerdir. Yine bu arada "Kahrolsun gençlik ağaları" sloganı hep bir ağızdan bağırılmıştır.

Yine aynı mitingte "kahrolsun rus sosyal emperyalizmi" flamasını taşıyan bir guruba tertip komitesi bunu indirmesi yolunda ihtar yapmış, bu gurup ise dinlememiştir. Bu "sosyal-emperyalist"çi gurupla tartışırken gelip "bu slogan bizim için anti-komünizmdir " diyen federasyon genel sekreteri, Kurtuluşçular kavga edip bu flamayı indirirken, Devrimci Gençlikçilere kavgaya katılmamalarını, bu kavganın kendilerini ilgilendirmediğini söylüyordu.

İşte bu sekter, gurupçu, istikrarsız ve istismarcı politikayı açığa çıkartmak ve onunla mücadele etmek görevlerimizdendir.

Bu tür örnekleri çoğaltabiliriz. Biz yeri geldikçe uyarılarımızı yapmaya, federasyonu gerçekten işler hale getirmeye var gücümüzle çalışacağız.

Bırakalım sosyalist hareketi, gençlik hareketini tutarlı bir şekilde yürütmek bile DG "ustaları"nın üstesinden gelemeyeceği bir görevdir. Anti-emperyalist, anti-faşist,anti-şövenist platformda gençlik mücadelesini kararlı ve doğru bir tarzda yürütmek için sosyalizmin biliminden nasibini almış olmak gerekir. Hele sosyalist mücadeleyi yürütmeye kalkışınca DevrimciGençlik "usta" larının ne derece zavallılaştıkları ortaya çıkar.

Yaşasın gençliğin devrimci birliği!
Faşizme karşı omuz omuza!
Federasyonu işler hale getirmek için ileri!

Kurtuluş İçin İLERİ

<u>Dip Notlar</u>:

(1)Bu konuya girmemizin nedeni federasyonun kuruluşu ve bugünkü niteliği üzerinde ileride açıklayacağımız görüşlerimizin anlaşılmasına yardımcı olması açısındandır.

(2)Burjuva demokrasisinin "burjuvazinin baskı ve teröre dayanmayan esas olarak barışçıl yollarla sürdürdüğü yönetim" olduğu şeklindeki orijinal "katkı"dan söz ediyoruz. (bkz. Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik sayı,2)Ayrıca "işçi sınıfının ve onun ayrılmaz bir parçası olan gençlik ve öğrenci hareketlerinin iktidara karşı aldığı tavır, dolayısıyla, emperyalizme karşı da alınmış olan bir tavırdır. <u>Polisin tarafsız olmaması</u> bu çatışmanın ivmesini daha da artırmaktadır." şeklindeki tesbitten söz ediyoruz. (abç. Federasyon genel sekreteri Bülent Uluer'in konuşmasından 7 Kasım 1976 Milliyet)

(3) " M. Çayan silahlı eylemin her dönemde (yani evrim döneminde de) varlığını savunmaz." (bkz.Emp. ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik sayı 12 s.10 sütun 4)

KARADENİZ DEV-GENÇ DGDF'YE KATILMA KARARI ALDI.

KARAR, KARADENİZ DEV-GENÇ'İN 2.OLAĞAN GENEL KURULUNDA ALINDI ...

24 Ekim 1976 günü Karadeniz DEV-GENÇ genel kurulu yapıldı. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra, 2. Olağan Genel Kurulun açılış konuşmasını Genel Başkan İrfan Cüre yapmıştır.

Derneğin amacının "devrimci kültürü araştırmak, incelemek ve önemli gerçekleri halka açıklamak" olduğunu belirterek bu doğrultuda çalışmak için doğru bir siyasete dayanmak gerektiğini söyleyen CÜRE sözlerine şöyle devam etmiştir:

" Doğru siyaset gökten zembille inmez. Bir takım insanların kafasından ezbere çıkmaz. Onun teorik ve pratik bir tarihi, geçmişi vardır. Geçmişi olmayanın geleceği olamaz. Nedir doğru siyasetin geçmişi? Bunu kavrıyabilmek için yakın geçmişin gençlik hareketini doğru değerlendirmeliyiz. DEV-GENÇ hareketini değerlendirirken onu sosyalist hareketle derin bağlılığı içinde ele almalıyız. Çünkü DEV-GENÇ bir tarihsel döneme damgasını vurmuş, o tarihsel dönemde sosyalist hareketin öncüsü ve sözcüsü olmuştur."

Sosyalist hareketin 1920lerden bu yana durumunu kısaca anlatan İrfan CÜRE, DEV-GENÇ ve 1971 hareketlerinin değerlendirmesini yaptıktan sonra 1971 den aşağıdaki sonuçların çıkarıldığını ve bu harekete proleter sosyalist sıfatını bundan dolayı verdiklerini söylemiştir.

"1- Oligarşik devlet cihazı şiddet yoluyla parçalanmalıdır.

2- Bizim gibi yarı-sömürge bir ülkede devrim yapacak devrimci bir partinin ordusu olmalıdır.

3- Anti-emperyalist, anti-oligarşik demokratik halk devrimi halk savaşıyla zafere ulaşır.

4- Devrimciler, burjuvazi ve revizyonistlerle bütün köprüleri atmalı, proletaryaya ve kendi güçlerine güvenmelidirler.

1971'in bu doğru özünü savunmak için getirilen teorik gerekçelerin bir çoğunun yanlış ve hatalı olduğunu söyleyen İrfan CÜRE, bunların;

1-"Emperyalistler arası savaşın çıkma imkânının ortadan kalktığı

2- Evrim ve devrim dönemlerinin içiçe geçmesi

3- Kesintisiz'de konan biçimiyle öncü savaşı anlayışı

4- Kurtuluş savaşı ve Kemalizm tahlili ve bunun etkisiyle ulusal sorundaki yanlış tavır" olduğunu anlatmıştır. Bu konuların Kurtuluş Sosyalist Dergide doğru biçimde konulduğunu belirtmiştir.

Bugün devrimciler için esas görevin sosyalist hareketin toparlanması ve merkezileşmesi olduğunu gençlik hareketinin buna bağımlı ikincil bir sorun olduğunu, gençlik hareketinin anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist platformda mücadeleyi sürdürmek ve sosyalist harekete yeni kadrolar yetiştirmek göreviyle yükümlü olduğunu anlatmıştır.

Geçmişi değerlendirirken onun bir yerlerinden tutup rastgele eleştirilmediğini, genel devrimci teori ve belirli bir devrim anlayışının ışığında bu değerlendirmenin yapıldığını belirtmiştir.

Mücadele ve örgüt biçimlerinin rastgele seçilmediğini, bunların devrim anlayışından kaynaklandığını belirterek, Kurtuluş Sosyalist Dergi'nin bu devrim anlayışını doğru bir şekilde YOL AYRIMI yazısında koyduğunu alıntılarla anlatmıştır. Bu yeni çizginin geçmişin tutarlı ve sağlıklı bir eleştirisi temelinde ve Marksizmin savunulmasıyla gelişeceğini söyledikten sonra "Günümüzde Marksizm tanınmaz hale getirilmiş, onun yaşayan ruhu, canlı özü bir sürü küçük-burjuva milliyetçi ve doğmatik formülasyonlar arasında kaybolmuştur. Onun için özellikle Marksizmin savunulması diyoruz" demiştir.

Geçmişte ve bugünün gençlik pratiğinde karşılaşılan bir takım eğilimlere de değinen İrfan CÜRE bu konuları şöyle sıralamıştır:

1- "Teori teorisyenlerin işidir" anlayışı,

2- Küçük burjuva kökenden gelme disiplinsizlik, eleştiriye tahammülsüzlük, kariyerizm, lumpen tavırlar,

3- Gençlikten çıkan kadroların kitleler içine düzenli seferber edilememesinin sonucu bunların " profesyonel öğrenci devrimci" leri olması,

4-Sosyalistlerin kitlelerin önderi olarak onlarla birlikte kurtuluşu amaçlaması yerine kitlelerden kopuk, kitleleri kurtarma yanlış anlayışının etkisi.

İrfan CÜRE konuşmasını şu sözlerle bitirmiştir;

"Dimitrov'un şu sözleri kulaklarımızda hiç dinmeyen bir ses yolumuzu aydınlatan ışık olsun: 'Kavga sürecinde, özgürlükte, hapiste, her zaman öğrenmeliyiz. Öğrenip savaşmalı, savaşıp öğrenmeliyiz.'

Yaşasın bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesi!
Yaşasın halkımızın kurtuluşa kadar savaşı!
KURTULUŞ İÇİN İLERİ! "

Açılış konuşmasından sonra divan seçilmiş, çalışma raporları okunup aklanmış, kamuoyuna açıklanmak üzere bildiri kabul edilmiş ve Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'na katılma kararı alınmıştır. Seçimlere tek liste halinde girilmiş ve Raif Gümüş Genel Başkanlığa getirilmiştir.

"DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE" MİTİNGİ

13 Kasım 1976 günü DGDF'ye bağlı İYÖD'ün düzenlediği "Demokratik Üniversite" yürüyüşü ve mitingi yapıldı. Beşiktaş-Taksim yürüyüşü ve Taksim'de miting sırasında meydana gelen olaylar herkes tarafından bilinmektedir.

Doğru olmayan bir anti-faşist politikanın pratikte tutarsız ve yanlış sonuçlar doğurması olağandır. Dar grup çıkarları uğruna sürdürülen bir politikanın anti-faşist mücadeleye zarar vereceği ise gün gibi açıktır. Günlük olaylara göre rota tesbit etmek, doğru bir anti-faşist mücadele ve ittifaklar anlayışına sahip olmamak; işte "Demokratik Üniversite" yürüyüş ve mitinginde meydana gelen olayların nedeni.

Anti-faşist mücadeleyi gerçekten doğru bir çizgide sürdürmek isteyen her devrimci şu gerçeği iyice bilmelidir : Faşizme karşı olan herkesi birleştirmeliyiz. Demokrat, yurtsever, devrimci çizgilerdeki herkesi kucaklayan, onları eyleme katan bir rota çizilmelidir. Böyle bir rotası olmayan, kiminle ne zaman, hangi platformda eylem birliği yapacağını açıklığa kavuşturmamış olanlar, "Demokratik Üniversite" mitinginde olduğu gibi, anti-faşist mücadeleyi zayıflatıcı, sekteye uğratıcı tavırların baş sorumlularıdırlar.

Faşizme karşı herhangi bir eylemde, katılacak örgüt ve gruplar eylem öncesinde, sloganlara varıncaya kadar birçok şeyi belirlemelidirler. Bizim görüşümüze göre, "Ne Amerika, Ne Rusya", "Kahrolsun Rus Sosyal Emyalizmi", "İki Süper Devlete Hayır" gibi pankart ve sloganları taşımamak ve söylememek koşuluyla bütün örgüt ve gruplar böyle bir anti-faşist eyleme katılabilirler. Kimin katılıp katılamayacağına karar vermek bizim elimizde olan bir şey değildir, elbet. Bizim elimizde olan, katılanların hangi sloganları atamayacakları ve bu sloganları ifade eden pankartları taşıyamayacakları konusundadır.

Biz gençliğin demokratik kitle örgütü olarak İYÖD'ü tanıyoruz. İYÖD yöneticilerinin istikrarsız, sekter ve grupçu tavırlarını şiddetle eleştiriyoruz. Bu tutarsız politika, antisovyetik grupların saldırılarını hiçbir zaman haklı çıkarmaz. Biz anti-sovyetik grupların sosyalist mücadeleye ve aynı zamanda anti-emperyalist, anti-faşist anti-şovenist gençlik mücadelesine zararlı, bölücü ve gerici siyasi görüşleri taşıdıkları inancındayız.

İstanbul Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği, " Demokratik Üniversite" yürüyüşü ve mitingine İYÖD tarafından yazılı olarak çağırılmıştır. Çağrı yazısında hiçbir koşul öne sürülmemiştir. Ama İYGD'liler geldiklerinde yürüyüşe ve mitinge alınmak istenmemiştir. Hangi bahane ile haklı gösterilmeye çalışılırsa çalışılsın her iki tarafında davranışlarının aklanacak yanı yoktur.

Pendik Mitinginde, Kurtuluş Grubundan arkadaşlar "Kahrolsun Rus Sosyal Emperyalizmi" flamasını indirtip, anti-sovyetiklerle kavga ederken "bizi ilgilendirmez, karışmayalım" diyerek seyredenlerin, bu mitingte"keskin"leşmesi neden?

Bütün yurtseverler, devrimciler bu olaylardan ders çıkartmalıyız. Grupçu tavırların bizleri nerelere götürebileceğini görmeliyiz. Bütün demokratlar, yurtseverler, devrimciler "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganını hayata geçirmek için var gücümüzle savaşalım.

AYÖD Seçimleri ve Devrimci Gençlik Dergisi Grubunun Anti-Demokratik Tutumu

Aralık ayında toplanacak olan AYÖD'ün 2. Genel Kurulu için birimlerin delege seçimleri başladı.

AYÖD delege seçimleri "Devrimci Gençlik" Dergicilerinin yeni bir grupcu tavrını sergilemekte. Özellikle ODTÜ'deki oy güçlerini hesaplıyarak "çoğunluk usulü" bir seçim düzeni kuran AYÖD'lülerin bu anti-demokratik ve dar grupçu sekter tavırları Proleter sosyalistleri tarafından tüm birimlerde teşhir edilmektedir. Proleter sosyalistleri bugün Ankara'da ki devrimci öğrenci hareketinin toparlanmasının hangi temeller üzerinde oluşması gerektiğini, faşizme karşı doğru mücadelenin ilkelerini delege seçimleri çalışmalarında anlatmaktalar. AYÖD delege seçimlerinde her türden oportünizm ve revizyonizm ve dar grupçu sekter tavır mahkum edilecektir.

Pendik'te Anti-faşist miting yapıldı

İstanbul'da faşist örgütlenmenin önemli merkezlerinden biri de Pendik'tir. Tüm İstanbul çapındaki saldırıların, cinayetlerin elebaşılarının toplandıkları bir bölgedir Pendik.

Son bir aydır faşistler bölgedeki etkinliklerinin yavaş yavaş kırıldığını görmeleri üzerine bölgedeki saldırılarını yoğunlaştırmaya çalıştılar. Pendik Kültür Derneğinden çıkan devrimcilere ateş açtılar. Bir devrimci arkadaş ağır yaralandı. Bir hafta sonra Mümtaz Küçükbumin arkadaşa ateş açarak yaraladılar.

Öte yandan 60 silahlı faşist PRESİZ fabrikasında da devrimci işçilere karşı yoğun bir saldırı başlattı.

Faşistlerin bütün bu yoğun saldırıları karşısında 6 Kasım Cumartesi günü Pendik Kültür Derneği ve çevredeki diğer demokratik dernekler ortak bir miting düzenlediler.

Miting çalışmaları bir hafta önceden başlatıldı. Yüzlerce proleter sosyalist genç miting bildirilerinin dağıtımında görev aldı. Oportünistler ise gene dar grupçu anlayışlarının bir sonucu olarak bildiri dağıtımında görev almadılar. Miting'den bir gün önce Pendik'teki bildiri dağıtımı ise tam bir anti-faşist gösteri şeklinde oldu.

Pendik'te devrimcilerin anti-faşist birliği tekrar sağlandı. Bir avuç oportünist ise devrimcileri dört bir tarafları polisle çevrili olarak bırakıp gittiler. Faşizme karşı devrimcilerin birliğini bozdular.

Oportünistlerin miting meydanını terk etmelerinden sonra miting devam etti. Son olarak konuşan Pendik Kültür Derneği temsilcisi anti-faşist mücadelede proleter sosyalistlerinin kararlılığını bir kere daha vurguladıktan sonra oportünistlerin dar grupçu, sekter tavırlarını teşhir etti.

3000'e yakın devrimci-demokrat "yaşasın kurtuluşa kadar savaş" ve "tek yol devrim" sloganlarının arkasında Pendik'te bir yürüyüş yaptılar.

3000'e yakın devrimci-demokratın katıldığı miting'de konuşmacıların sıraları miting tertip komitesi tarafından tesbit edildi. Son konuşma ise Pendik Kültür Derneği temsilcisine verildi.

Ancak sağda, solda "bizden önceki ustalar" diyerek kendisini de "usta" olarak tanımlayan, iflah olmaz bir küçük-burjuva kariyeristi tüm sekterliğini, tüm dar grupçuluğunu, kısacası tüm küçük-burjuva hastalıklarını ortaya sererek son konuşmayı kendisinin yapması gerektiğini aksi takdirde İYÖD'lülerin mitingden ayrılacaklarını söyledi. Bunu söylerken tüm İYÖD'lülerin "Devrimci Gençlik" Dergisinin izleyicisi olduğunu sanıyordu. Ama yanıldı.

Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu Genel Sekreteri olan bu iflah olmaz küçük-burjuva kariyeristini Devrimci Gençlik Dergisi'nin oportünist çizgisini izleyenler takip etti. Dört bir tarafları polisle çevrili ve sonuna kadar mitingi sürdürmeye kararlı olan proleter sosyalistleri ise Devrimci Gençlik Dergisi oportünistleri miting meydanını terk ederken "kahrolsun gençlik ağaları", "kahrolsun oportünistler", "er olan meydana gelsin", "faşizme karşı omuz omuza" sloganlarını attılar. Proleter sosyalistlerinin coşkusu ve kararlılığının sonucu olarak mitingi terk edenlerin büyük çoğunluğu geri döndü.

Dar Grupçu Tavırlara Hayır!

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!

Son günlerde oligarşinin anti-faşist öğrenci hareketine karşı yöneltttiği saldırılar gittikçe yoğunlaşmakta fakülte ve yurtlar birer faşist karargahı haline getirilmek için oyunlar Düzenlenmektedir. Saldırıların en yoğun olduğu okullardan biri ADMMA (Yükseliş) dır. Polisin etkin desteği ile faşistler ADMMA'da yeni bir mevzi ele geçirdiler. Diğer hedeflerden biri ise Hacettepe, özellikle de Hacettepe'nin Beytepe bölümü. Beytepe'de yoğun bir jandarma baskısı var. Gözaltı, dipçikle adam dövme vb. yöntemlerle jandarma okulun devrimci öğrencilerini yıldırmaya çalışmaktadır. Cebeci bölgesi ve ODTÜ'de saldırıların diğer hedefleri.

Ancak polisin, jandarmanın ve faşistlerin tüm saldırılarına karşı, örgütsüz ve dağınık olmasına rağmen öğrenci gençliğin mücadelesi gelişip güçlenmekte. ADMMA'da mücadele yeni duruma uygun örgütlenmelerle devam etmekte. Beytepe ve diğer saldırı hedefi olan okul ve yurtlarda ise faşist-polis-jandarma işbirliğine karşı aktif kitle mücadelesi konuyor.

Anti-faşist mücadelenin en önemli sorunu öğrenci gençlik içindeki değişik siyasi görüşlerin dar grupçu tavırlarıdır. Zaman zaman çatışmalara kadar varan bu dar grupçu sekter tavırlar karşısında proleter sosyalistleri üzerlerine düşen sorumlulukları yerine getirerek olaylara aktif bir biçimde müdahale ettiler. Değişik grupların çıkarcı davranışlarını şiddetle eleştirdiler, çatışmaları aktif bir biçimde önlediler.

Oligarşinin eli kanlı köpeklerinin artan saldırılarına karşı, okullarda ve yurtlarda kitlelerle birlikte aktif bir mücadele sürdürülürken, diğer yandan da en geniş kitlelerin katılacağı eylemlerin düzenlenmesinin gerektiği de somut olarak ortadadır. Bu tür eylemlerden biri "Öğrenim Özgürlüğü ve Can Güvenliği" miting ve yürüyüşü idi.

DGDF ve AYÖD'ün düzenlediği bu miting, bu örgütlerin başına çöreklenmiş olan "Devrimci Gençlik" Dergisi grubunun grupçu tavırlarının en son ve en yeni örneği idi. Son güne kadar miting ve yürüyüşten kimseyi haberdar etmeyen AYÖD'ün oportünist yöneticilerine ve polisin miting öncesi aldığı çok sıkı arama önlemlerine rağmen geniş bir öğrenci kitlesi mitinge katıldı. Yürüyüş boyunca *"Tek Yol Devrim" "Kahrolsun Oligarşi", "Halklara Özgürlük", "Kürdara Azadi", "Kahrolsun Faşizm", "Yaşasın Sosyalizm", "Oligarşik Devlet, Yıkacağız Elbet"*, sloganları atıldı. Yürüyüşün sonunda Çin şabloncusu "Muhalefet"in ayrı ve içirme çabası, proleter sosyalistlerinin aktif müdahalesi ve mitinge katılanların büyük çoğunluğunun sloganları ile engellendi.

DERİK'Lİ BİR GRUP DEVRİMCİ TARAFINDAN BİZE GÖNDERİLEN BİR YAZIYI AYNEN YAYINLIYORUZ

kahrolsun SÖMÜRGECİLİK

Çağımız mazlum dünya halklarının ulusal kurtuluş ve işçi sınıfının sosyalist devrimleri çağıdır.

Ortadoğuda emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı mücadele eden Filistin halkının yanında Irak Kürt halkıda 1976 haziranında Sömürgeci - ırkçı Baas (Tekriti) cuntasına karşı yeniden mücadeleye başlamış bulunmaktadır. Irak Kürt halkı yıllardır Emperyalizme-Sömürgeciliğe-Feodalizme karşı mücadele etmektedir. Bu mücadeleyi yanlış değerlendirenler oldu, hatta Irak Baas Partisini sosyalist bir parti ve Irak devletine de sosyalist bir devlet diyenler oldu. Bunlar az gelişmiş ülkelerin (Irak, Suriye, Mısır, Hindistan gibi.) küçük burjuva iktidarlarının kapitalist olmayan yoldan Sosyalizme geçebileceklerini sanan revizyonistlerdir. Filistin halkını katleden Suriye, binlerce devrimciyi zındanlara tıkan iğrenç diktatör İndira Gandi, Kürt halkının ve 10 000 komünist'in katili Baas nasıl Sosyalist olacaklardır ?

Irak Kürt halkının mücadelesi 1975 yılında ağır bir darbe yedi. Kürt halkı katledildi. Bazı sosyalist (!) ülkeler Kürt halkına yardım edeceklerine sömürgeci Irak Baasçılarının safında yer aldılar. Böylece ulusların kendi kaderlerini tayin haklarına da karşı çıkarak revizyonist olduklarını gizleyemediler.

Bugün Irak sömürgecilerine ve kendi içlerindeki yerli işbirlikçilere karşı büyük ve haklı bir mücadele veriyorlar. Kahraman Kürt Peşmerga gerilaları Irak askeri mevzilerini perişan bir duruma sokmuştur.

Zafer mazlum dünya halklarınındır.

- KAHROLSUN SÖMÜRGECİ-IRKÇI BAAS !
- BAAS CUNTASINA ÖLÜM, IRAK HALKLARINA ÖZGÜRLÜK !
- YAŞASIN KÜRT HALKININ ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-SÖMÜRGECİ VE ANTİ-FEODAL MÜCADELESİ !
- YAŞASIN ULUSLARIN KADERLERİNİ TAYİN HAKKI !

GEÇMİŞE DUYGUSAL YA DA "KİTABİ" YAKLAŞIMLAR, KİMSEYİ BİR ADIM İLERİ GÖTÜRMEZ. DUYGU İLE DÜŞÜNCEYİ, DEVRİMCİ COŞKUYLA MARKSİZM-LENİNİZMİ BİRLEŞTİRİP, SOMUT KOŞULLARA UYGULAYABİLENLER BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM BAYRAĞINI YUKARI, DAHA YUKARI YÜKSELTEBİLİRLER.

BÜTÜN BUNLARI KAVRAYIP, GÜNÜMÜZ TÜRKİYE'SİNDE HAYATIN CANLI PRATİĞİNE GEÇİREBİLENLER DEV-GENÇ-İN VE 1971'İN İHTİLALCİ ÖZÜNÜ TEMSİL ETMEK VE SÜRDÜRMEK ONURUNU TAŞIYABİLİRLER...

Ülkemizde ister gençlik hareketi, isterse sosyalist hareket üzerine bir tartışma olsun, konunun odak noktası DEV-GENÇ olmak zorundadır. Bu, tartışanların öznel çabalarından değil, DEV-GENÇ in bir tarihsel döneme damgasını vurmasından ileri gelmektedir. İşte bu nedenden ötürü, DEV-GENÇ olgusu, herkesin şu ya da bu biçimde değerlendirdiği, fakat görmemezlikten gelemediği bir gerçekliktir.

Bizim bu konuya eğilmemiz yukarıda belirttiğimiz nedene dayanmıyor. Çünkü bir kısmımız DEV-GENÇ hareketi içinde yer almış, onunla etle tırnak gibi kaynaşmış, bir kısmımız ise onun yarattığı sempati ile devrimci gençlik saflarında yer almış kimseleriz. Dolayısıyla onu görmemezlikten gelmek, ya da zoraki kabul etmek gibi bir şey bizim için söz konusu olamaz.

Genel olarak sosyalist hareketin, özel olarak da devrimci gençlik hareketinin "gelecektekileri önlemek için geçmişteki hatalardan ders almak, hastayı kurtarmak için, hastalığı tedavi etmek, öndeki arabanın devrilmesini arkadaki araba için bir ihtar haline sokmak..." sorumluluğu vardır. İşte bu sorumluluk bizim bu konuya egilmemizi gerektiriyor.

DEV-GENÇ'i tarihsel gelişimi içinde ele alacak ve dersler çıkarmaya çalışacağız. DEV-GENÇ salt bir gençlik hareketi olmadığı için onu sosyalist hareketle derin bağlılığı içersinde inceleyeceğiz.

Kısaca Sosyalist Hareketin Gelişimi ve Niteliği

Türkiye'de sosyalist hareket, 1920 lerde Kurtuluş Savaşı koşullarında yurt dışında örgütlenerek ortaya çıkmıştır. Kısa bir süre legal çalışma olanağı bulmuş, daha sonra yeraltına geçmek zorunda kalmış ve esas olarak yurtdışında "örgütlenmiştir". 1960'dan sonra ise hareket tekrar legal olarak ortaya çıkma olanağı bulmuştur.

İncelemeler Türkiye soluna egemen olan anlayışın "kendi sağındaki güçlerden medet ummak" olduğunu gösteriyor. Bu çizgi reformizm çizgisidir. 1960'lara kadar bu çizgi çeşitli fomülasyonlarla kendisini korudu. Bu çizgiye daha sonra sınırlı demokratik ortamın getirdiği bir biçim eklendi. Bu öncekiyle aynı özü taşıyan, burjuvazinin izin verdiği kadar sosyalizm, legal sosyalizmdi. Her iki halde de aynı niteliği göstermekteydi: Reformculuk.

Sorunun özünü devrim anlayışı belirliyordu. Bu revizyonist, sağ çizgi proletaryanın devrim yapabileceğine inanmıyor ve devrime "vurucu güçler" sihirli eller arıyor ve reformculuğunu gizlemeye çalışıyordu. Bu sağ çizginin bir çok teorik dayanakları olmasına rağmen, bunlardan biri onun belkemiğini oluşturuyordu: Kurtuluş Savaşı ve Kemalizm tahlili. Revizyonizmin bu konudaki tahlili onun "sağındaki güçlerden medet ummak" olarak vurguladığımız devrim anlayışını belirliyordu. (Bakınız KURTULUŞ Sosyalist Dergi, Sayı 1)

Leninist kesintisiz devrim teorisini kavrıyamıyan sosyalistler demokratik devrimin ne olduğunu bir türlü formüle edememişler ve emperyalist çağda devrimin proletaryanın sayısına bağlı olmadığını anlamamışlardır. Sovyet devrimini kopyacı bir anlayışla Türkiye'ye uyarlamaya çalışınca, işçi sınıfının ülkemizde devrim yapıp yapamıyacağı kuşku götürür bir duruma gelmiştir. Bu durumda kendilerine en yakın gördükleri sağındaki güçten medet ummak kaçınılmaz olmuştur.

Mustafa Suphi ve arkadaşları Kemalistlerin sözlerine güvenerek Ankara'ya geliyorlardı. Burjuvaziye güven, kendi güçlerine dayanmama acı sonlarını getirdi. Bağımsız proletarya hareketinin geliştirilmesi yerine belli bir demokrasi ve reformcu anlayış içerisinde görülen Kemalist iktidarın desteklenmesi (1921'e kadar) ve onun içerisinde yer almaya çalışmanın egemen olduğunu görüyoruz. O dönemde mücadele içinde yer alanlar bağımsız sosyalist hareketi sıkıca savunmadıklarından, Kemalistler bundan yararlanarak her türlü muhalefeti ya bünyelerinde eritmişler ya da fiilen yoketmişlerdir.

Uzun bir dönem etkinliğini sürdüren Şefik Hüsnü'nün görüşleri oldukça açıktır. Türkiye'de Sınıflar adlı eserinin incelenmesi bu konuda yargıya varmak için yeterlidir. "Bizde Marks'ın devrim için gerekli gördüğü maddi koşullar gerçekleşmemiştir." (s.54) diyerek emperyalist çağda devrimin objektif şartlarının olmadığını savunuyordu. Biliyoruz ki, Marks'a göre devrimin maddi koşulları üretici güçlerin gelişmesinin belli bir seviyeye varmasıdır. Oysa emperyalist çağda, ülkeler emperyalizm denilen bir zincirin halkaları haline gelmişlerdir. Sistemin bütününde devrimin maddi koşulları vardır. Bir ülkede devrim olabilmesi için ayrıca milli bunalımın varlığı da şarttır. Bu konudaki tahlilleri Lenin daha açarak derinleştirmiştir

Şefik HÜSNÜ, yine de bir devrimin zorunlu olduğuna inandığı içindir ki, "işçi ve EMEKÇİ SINIFI ancak uzun ve yıpratıcı mücadelelerden sonra UYGUN BİR ZAMAN VE FIRSATTAN YARARLANARAK, bu asalakları haksız olarak işgal ettikleri iktidar makamından kovmayı başarır."(s. 60) diyor. Daha sonra bunun nasıl başarılacağını anlatır. Söyledikleri öz olarak şudur: Mevcut durumda iktidar mücadelesi vermek olanaksızdır. Ancak burjuva devriminin derinleştirilmesi gerekir. Bu görev de Kemalist burjuvaziye düşer. Biz de onlara destek oluruz.

Doktor Hikmet KIVILCIMLI bu anlayışı aynen savunur. Özet olarak söylediği şudur:

Antika tarihte: Site halkı; barbarlar

Türkiye'de: Proletarya; proletarya aydınları

Site halkı devrim yapamıyor, "vurucu güç" barbarlar onları kendileriyle birlikte sıçratıyor.

Proletarya kendisi devrim yapamıyor, "vurucu güç" proletarya aydınları onları sıçratıyor. Söz konusu "vurucu güç", "proletarya aydınları", "dört yüz aslan gelenekli" Kurtuluş Savaşı önderi Kemalistlerden başkası değildir.

İşte 1960'lara kadar sosyalist hareket, işçi sınıfının gücüne güvenmeme ve onun bağımsız özgücünü yaratma sorununu kulak arkası etme anlayışı içerisinde sürüp geldi.

Parti anlayışı ve çalışma tarzı da buna göre biçimlendi. Kısaca devrim bir başkasına yaptırılacak, işçi sınıfına hediye olarak sunulacaktı.

Bu sağcı, revizyonist gelenek, 1960 hareketinin şırıngasıyla birlikte TİP içinde yeni biçimler kazandı. Eski biçimler kendilerini aynen korurken, TİP içerisinde de sosyalizmin karikatürleriyle birlikte revizyonist geleneğin mirasçısı olarak legal sosyalizm egemen oldu. Bu küçük burjuva sosyalizmi yine reformizmden başka bir içeriğe sahip değildi. Sınırlı demokratik ortamın getirdiği rahatlık içinde burjuva ve küçük burjuva akımlar gelişti. TİP bunlardan biri olarak legal sosyalizmin sembolü oldu.

40 yıldır gizli sosyalizm ilk kez açıktan tartışılmaya başlanır oldu. Bu tartışmalar doğal olarak önce aydınlar arasında yer aldı. İşçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareket o güne kadar ayrı ve birbirinden kopuk gelişmişlerdir. Bu durum daha açık olarak varlığını sürdürdü. İşçi sınıfı ve emekçilerin kendiliğinden mücadelesi gelişti. Burjuva demokratik görüşler sosyalizm kılığında ortalıkta dolaşmaya başladı. Burjuvazi de bu döneme uygun yeni reformist yöntemler ve pasifikasyon taktikleri uyguladı. Bir kavram kargaşası, soyut sosyalizm tartışmaları sürüp gitti. Gerçek ise kalın bir sis perdesinin ardında kayboldu.

1920'lerde kavranılamıyan demokratik devrim anlayışına ilk kez el yordamıyla yaklaşılmaya çalışıldı. Bu ikinci tip yeni bir kopyacılığı geliştirdi. 40 yıldır Sovyet devrimi kopyacılığını benimseyen bir Eski Tüfek son şansını Çin devrimi kopyacılığında dener. Böylece 1966'larda TİP içinde legal sosyalizmin ilk ayrılığı soyut slogan savaşıyla başladı. Millî Demokratik Devrim ve Sosyalist Devrim olarak ortaya çıkan ayrılık, uluslararası sosyalist hareket içinde bugün iyice cepheleşmiş olan Sovyet-Çin ayrımına uygun düşüyordu. MDD öylesine bir anlayış yarattı ki, sosyalizm hiçbir dönemde böylesine dogma olarak savunulmamıştır diyebiliriz. MDD teorisyenlerinin küçük-burjuva dünya görüşleri, MDD'yi burjuva demokratik devrime dönüştürdü. Cunta teorilerine MDD maskesi giydirildi.

Revizyonizmin dört nala ilerlediği bu ortamda, sosyalizmi savunup geliştirecek yeni bir güç ortaya çıktı. Bu Türkiye gençliğinin en aydın kesimi olan öğrenci gençliktir. "Onlar, aydınların en duyarlı kesimidir ve aydınlara bu ad tam da, bir bütün olarak toplumdaki sınıf çıkarlarının ve siyasal kümelenmelerin gelişmesini en bilinçlice, en kararlıca ve en kusursuzca yansıttıkları ve belirttikleri için verilir. Siyasal kümelenmeleri bir bütün olarak toplumun siyasal kümelenmesine tekabül etmeseydi öğrenciler neyseler o olamazlardı." (Lenin, Gençlik Üzerine, s.100) Demokratik muhalefetin en solunda yer alan bu güç, DEV-GENÇ hareketi olarak yükseldi.

DEV-GENÇ'in Gelişimi

FKF (daha sonra adı DEV-GENÇ olacaktır) TİP tarafından öğrenci gençliği örgütlemek amacıyla kuruldu. Bir kaç eylem sonucu sol eğilimli gençlerin toparlanmasıyla oluşan FKF, TİP revizyonistlerinin yönetiminde teslimiyetçi, pasif bir yol izledi. 27 Mayıs Anayasasının getirdiği sınırlı

onlar, türk ve kürt halklarının özgürlüğü uğrunda KURTULUŞA KADAR SAVAŞ şiarını devrim yoluna kanlarıyla yazdılar. YAŞASIN KURTULUŞA KADAR SAVAŞ !

DEV - GENÇ VE 1971 SİLAHLI DİRENİŞİ

demokratik ortamda, o günkü teorik düzeye uygun sosyalizm tartışmalarının yapıldığı bir yer haline geldi. Sosyalist literatürün türkçeye henüz çevrilmekte olduğu o günlerde, sosyalizmden anlaşılan milliyetçilik ve sömürü edebiyatının çerçevesini aşmıyordu. Teorinin dil bilenlerin tekelinde olduğu bir dönemde, federasyonun entellektüel tartışmaların yapıldığı bir yer olması kaçınılmazdı. "Aman kıpırdamıyalım, faşizm gelir" diye bağıran TİP revizyonizminin gençliği uzun süre denetiminde tutması ise olanaksızdı. Çünkü bilgiye susamış enerji dolu genç insanlara bu hanımların, beylerin verecekleri bir şeyleri yoktu. Türkiye'ye özgü sosyalizm, İsveç sosyalizmi, İsrail sosyalizmi palavralarının, temel sosyalist eserlerin türkçeye çevrilmesi ve bunların bir kısım gençlik önderlerince kavranılmaya başlamasıyla, ipliği pazara çıktı.

Bu dönemde işçi sınıfının ve diğer emekçi yığınların kendiliğinden gelişen ekonomik-demokratik hareketleri aydınları ve en çok ta öğrenci gençliği etkiliyordu. Çünkü öğrenci gençlik, genel gençlik kitlesinin en aydın kesimidir. Öğrenci gençlik, eğitim sürecindeki aydındır. Bu evre ise aydınların en aktif, en duyarlı, en atılgan dönemidir. Gelişen bu hareketler karşısında TİP ise seyirci kalıyordu. Onun gençlik konusundaki yanlış tutumu (ki marksistlere göre yanlış, revizyonistlere göre doğrudur) gençliğin TİP'in denetiminin dışına çıkmasına neden oldu. Gençlik emekçilerin kendiliğinden gelişen mücadelelerinden etkilenerek aktif tavır almaya yöneldi. Gençliğin sosyalizmi anlamaya başlamasıyla TİP'in bu düzeni yıkarak sosyalizmi kuracak bir örgüt olmadığı ortaya çıktı. Bu düzenin bütün olanaklarından yararlanarak, onu kökünden yıkmak için bir mücadeleyi yürütecek biçimde örgütlenmek, bir savaş örgütü yaratmak ile bu düzenin bütün olanaklarından yararlanmak fakat onun çizdiği sınırlar içinde sosyalistçilik oynamak, bu düzenle canalıcı, temel noktalarda bütünleşerek bir düzen örgütü olmak şeklindeki iki anlayıştan ikincisinin sembolüydü TİP. Birinci anlayış, proleter sosyalistlerin, ikinci anlayış icazetli sosyalizmin, revizyonizmin ifadesidir.

Bu gerçeğin anlaşılmaya başlanması ve FKF'nin gençlik arasında güçlenmesiyle birlikte onun bağımsız tavır alması daha da zorunlu bir hale geldi. Nitekim hızla bağımsızlaşmaya başladı. Fakat bu birdenbire ve kolayca olmadı. İlkin TİP içinde başlıyan MDD ayrılığı (1966) FKF'de yansımasını buldu. Ve en yoğun mücadele burada oldu. FKF tabanının büyük bir çoğunluğu MDD saflarında yerlerini aldılar. Bu, gençliğin önderlerinin ve tabanın bu sorunu ideolojik açıklığa kavuşturmuş olmalarından değil, daha ziyade TİP'in pasifist, teslimiyetçi çizgisine karşı olmalarından geliyordu. İdeolojik düzeyin çok düşük olması pratik tavırları ön plana çıkarıyordu. Gençlik pratikte aktif tavır alanların yanında saf tutuyordu. Bu gençliğin özelliğinin yanısıra, TIP revizyonizminin pratikte iyice deşifre olmasının bir sonucudur. Parti pratikte gençliğin gerisinde kalıyordu. Ayrıca MDD'nin teorik planda, silahlı mücadele, halk savaşı v.b. gibi bir stratejik görüşü ifade etmesi, gençliğin karakterinden gelen eğilimlerin öne çıkmasında etkili oluyordu.

Gençlik sosyalizmle henüz yüzyüze geliyordu. Klâsikler çok yavaş ve düzensiz bir biçimde yayınlanıyordu. Teori dil bilenlerin tekelinde olmakta devam ediyordu. Düzene karşı yazılan ya da söylenen her şey sosyalizm sayılıyor ve okunuyordu. TİP ise parti edebiyatı ile hiç ilgilenmiyor, solda radikal ve burjuva demokratların yayınları ve ideologları egemenliklerini sürdürüyorlardı. Bütün bunlara karşın FKF ve gençlik hareketi gelişiyordu. Gençlik burjuva fraksiyonlarının şemsiyelerinden kurtulmaya çalışıyordu.

1968 de ilk boykot ve işgallerle öğrenci gençliğin akademik-demokratik sorunları gündeme geldi. Bu sorunlara sahip çıkanların ve mücadele edenlerin başında sosyalist gençler vardı. Bu, mücadelenin düzene karşı bir tepki haline dönüşmesine ve siyasal bir içerik kazanmasına yol açtı. FKF gençliği kucaklayan tam bir kitle örgütü olma yolunda gelişti.

İşçi sınıfının grev, direniş ve işgalleri ile köylülerin toprak işgalleri gençliği daha fazla etkilemeye başladı. Çatışmalar giderek şiddetlendi. Bu gençlik hareketlerinin yoğunlaşmasına ve onun anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesinin yükselmesine yol açtı. Daha çok kitleyi kucaklıyabilmek için FKF'nin adı DEV-GENÇ olarak değiştirildi. Dev-Genç militanları fabrikalarda, köylerde, okullarda bütün anti-emperyalist hareketlerin içinde yer aldılar. (Dev-Genç'in katıldığı veya kendisinin düzenlediği eylemler için: Bkz. 1965-1971 Türkiye'de Devrimci Mücadele ve Dev-Genç, Kurtuluş Yayınları) Bu ara ekonomik krizin iyice derinleşmesiyle kitlelerin ekonomik-demokratik hareketleri alabildiğine gelişti. Gelişen ve giderek genişleyen kitle hareketlerine bilinçli ifadeler verecek, onları örgütleyip mücadeleyi doğru bir çizgide yürütecek merkezi bir örgütlenmenin (parti) yokluğu doğal olarak Dev-Genç'i öne çıkarır. Dev-Genç öğrenci gençliğin tümünü yönlendirmeye çalışırken bunu ancak kitle örgütünün sınırlarını da zorlayarak yaptı.

İşçi sınıfı hareketi, ekonomizmin batağındaydı. Diğer halk sınıf ve tabakalarının kendiliğindenci hareketleri de çeşitli demokratik kitle örgütlerinin denetimindeydi. Bu örgütler hızla gelişip güçleniyordu. Fakat hepsi merkezi bir örgütlenmenin olmayışının acısını çekiyorlardı. Her örgüt bu boşluğu kendi alanında doldurmaya çalıştı. Zorunlu olarak kendini aşan eylemlere girdi, kendini abarttı. Bunların içinde en büyüğü, en aktifi, kitleleri en fazla kucaklayan Dev-Genç'ti. Suç Dev-Genç veya diğer demokratik kitle örgütlerinde değildi. Başka bir alternatif yoktu. Bütün bu hareketlere bilinçli ifadeler verecek, kitle örgütlerini doğru biçimde yönlendirecek bir partinin yokluğu ve kendini bu merkeze bağlıyacak ileri unsurların dağınıklığı bu manzarayı geçerli kılıyordu.

Bu ortamda Dev-Genç kendiliğinden gelen işçi-köylü hareketlerinin yer yer öncülüğünü, yer yer de kuyrukçuluğunu yaptı. Taşrada her gün yeni bir örgüt kuruluyor ve kendini Dev-Genç'e bağlıyordu. Dev-Genç militanları işçi ve köylü birlikleri kuruyor, köy köy dolaşıyor ve grevden greve koşuyorlardı. Dev-Genç, patlıyan her harekete katılıyordu. Dev-Genç toplantıları bu dönemde parti toplantılarını andırıyordu. Her türlü devrim meseleleri bu toplantılarda tartışılıyordu. Her grup ya da fraksiyon gençliği etkilemek için sosyalist olmayan metotlarla onlara yaklaşıyordu.

O dönemin yaygın deyimiyle buna kafa kolculuk denirdi. (Aynı metodların bugünde sürdürüldüğünü görüyoruz.) Gruplaşmalar artıyor, hiçbir devrimci ilkeye dayanmayan yapay birlikler ortaya çıkıyordu. Teorik planda MDD tartışmaları oldukça yoğunlaştı. Şehirlerden mi kırlara, kırlardan mı şehirlere doğru gelişecekti mücadele? Aşağıdan yukarı mı, yukarıdan aşağı mı kurulacaktı örgüt? Halk savaşının stratejik-taktik sorunları, vb. konuları üzerinde günlerce süren tartışmalar... İşte bugünlerde Güney Amerika kaynaklı yayınların etkisiyle Küba devrimi tartışmaları başlar. Öğrenci hareketinin politik bir muhteva kazanmaya başladığı her yerde genel olarak iki kahramanın örnek alındığı görülür: Che Guevera ve Mao. Bizde de böyle oldu. Yalnız kopyacı, reçeteci anlayış ve Küba devrim gerçeğinin anlaşılamaması, gençlik arasında Güney Amerika gerillacılığı anlayışı kendini gösterdi. Soyut bir halk savaşı ve silahlı mücadele anlayışı, gençliğin bir bölümünde devrim anlayışı olarak eğilim kazandı. Bu Che ve Mao gerillasının eklektik bir sentezi ya da tam bir kopyasında ifadesini buldu.

MDD'yi savunanlar arasında ayrışmalar gelişti. MDD'yi kabul eden en az üç-dört grup vardı. Ama MDD'den herkes başka bir şey anlıyor, onu kendine göre yorumluyordu. Bu kesimi esas olarak ikiye ayırırsak yanlış yapmış olmayız. Birincisi, gerçekten devrim yapmaya kararlı unsurlar; ikincisi, bu işin gevezeliğini yapmaya kararlı unsurlar. Zaten MDD içindeki tartışma, mücadele bunlar arasında cereyan eder. "Devrim için savaşmayana sosyalist denmez" birincilerin şiarı. "Bizim görevimiz köylülere Maozedung düşüncesini götürmektir. Biz değil fukara köylüler savaşacak ise ikincilerin. Daha sonra "legalite uğruna mücadele"ciler de bu kategoriye girecekti. Entellektüel gevezelikte kararlı, savaşmamakta bir o kadar daha kararlı PDA, ideolojisi-

ni Amerikadan ithal ederek ortaya çıkıyordu ve ikincilerin esasını oluşturuyordu. Gruplaşmalar ve ayrışmalar alabildiğine hızlandı. Okul, bölge, şehir ayrımına varana kadar gruplaşmalar kendini gösterir. Bunda en önemli etken gelişen sınıf mücadelesi ve ona tapınmaya hazır yüzlerce sosyalist genç aydının varlığı. Onları sınıf hareketiyle bütünleştirecek ne bir örgüt ne de bir liderlik vardı.

1970'lerden itibaren; önce o güne kadar, henüz gerçek bir mücadele olmadığı sürece, genel öğrenci kitlesinden ayrı gözükmeyen 'okulcular' ayrışmaya başladı. İş eyleme gelince farklı unsurların ayrışması alabildiğine arttı. Sonra, 1971 yaratıcıları gerçek bir mücadeleye doğru, devrim yapmaya kararlı unsurlar, küme küme ayrıştılar. Siyasal mücadelenin keskin biçimler almaya başlamasıyla öğrenci hareketi siyasal kümelenmelerin daha çok belirlenmesiyle damgalandı.

İşçilerin, köylülerin yükselen hareketlerinin yanında, çok zaman da önünde yer alan DEV-GENÇ legal kitle örgütü olma niteliğiyle oligarşinin boy hedefi haline geldi. Çünkü artık DEV-GENÇ kendi eylemleri ve halk hareketlerini yönlendirebildiği kadarıyla oligarşiyi rahatsız ediyor, iktidarları yıpratıyordu. Fakat üstüne oynanan oyunları göğüsleyecek gücü yoktu. Devrimin kaleleri gibi yükselen üniversiteler, gençliğe mezar ya da hapishane yapılmaya çalışılıyordu. Bunda başarılı da oluyorlardı. Devrimci gençliğin üniversite duvarlarını aşıp sınıfla bağ kurup güçlenmesi önlenmeye çalışılıyordu.

Gençlik hareketi içinde militanlaşan en ileri unsurlar sınıf pusulası arayışı içinde birşeyler yapmaya çalışıyorlardı. Bu sırada işçi sınıfının büyük direnişi patlak verdi. Kendiliğinden gelişen ve küçük-burjuva sosyalistleri sarsan 15-16 Haziran, sınıf gerçeğini gözler önüne seriyordu. Herkes şaşkınlık içinde. DİSK' li ekonomistler hareketi provoke ediyorlar, Oligarşiyle bir olup onu eziyorlardı.

İşçi sınıfının Büyük Direnişi solu allak bullak etti. Bütün gruplar 15-16 Haziran eyleminden kendisine bir pay çıkartmak için çırpınıp duruyordu. İşçi sınıfı gerçeğini ilk defa işitmişcesine bir sürü küçük burjuva, yakınma ve çığırtkanlıkları ile ortalığı toza dumana katıyordu. Oligarşinin DEV-GENÇ'e karşı yürüttüğü baskı terör politikasına soldan ideolojik destek sağlıyanlar başlar bağırmaya: "Gençlik de nedir? Devrim yapacaklarını mı sanıyorlar? Haddini bilmeli bunlar. Eskiden ideolojik seviye yüksekti. Bir okumama adeti gelişti. " Sanki bir hatayı, eksikliği gidermek amacıyla yapıldığı izlenimini uyandırabilen bu 'eleştirileri'in altında yatan şuydu: Gençlik bir işe yaramaz. Sadece cunta pazarlıklarında koz olabilir.

DEV-GENÇ mücadelesi içinde ortaya çıkmış öncü unsurlar bir çıkış yolu arıyorlardı. Onlar da biliyorlardı, devrim mücadelesi bir gençlik örgütünün önderliğinde yürüyemezdi. Onlar da biliyorlardı öğrencilerin istikrarlı olmadığını. Ve herkes şunu biliyordu ki Dev-Genç dışında örgütlü bir güç yoktu. Bu mücadelenin önderliğini yürüten Marksist-Leninist gençler Lenin'in aşağıdaki sözünü de çok iyi biliyorlardı: ' Bir öğrenci grubu işe yaramaz; istikrarlı değildir. '-tamamen doğru Ama bundan çıkarılması gereken sonuç (a.b.ç.) bir profesyonel devrimciler komitesi kurmamız gerektiği sonucudur, ve profesyonel devrimci öğrenci olmuş ya da işçi olmuş önemli değildir. " (Ne Yapmalı, s.152) Gençlikle, işçi sınıfıyla ve köylülükle en fazla bağları olan bir grup çıkarılması gereken sonucu çıkarıyordu. Önce MDD'nin ne olduğunu koymaya çalıştı. MDD'ci gruplardan MDD'nin ne olduğunu gerçekten en iyi koyan, revizyonizmin her türü ile en cok mücadele eden bu grup, daha sonra, sırtında taşıdığı "legalite uğruna mücadele" cileri attı. (Bkz. Sağ Sapma Devrimci Teori ve Pratik, Mahir Çayan, ASD, sayı 15, Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine, ASD sayı 20, Kiteller, Küba Devrimi ve Yeni Oportünizm, HüseyinCevahir, ASD sayı 23) Ardından kendi yolunu bulmaya çalıştı. TIP Dev-Genç'in gölgesinde kayboluyordu. Tec rit olmuştu. DEV-GENÇ her yerde TİP'e alternatif olarak çıkıyordu. Taşrada kurulan gençlik dernekleri TİP-ten ayrılan halktan kişilerle işçi ve köylü gençliği de temsil ediyordu. Dev-Genç Türkiye sosyalist hareketinin öncüsü ve sözcüsü haline geldi. Sosyalizmi savunup geliştiren gençlerle eski sosyalistler arasında kalın çizgiler çekilmişti."Eski tüfekler" artık söz dinletemiyordu. Bu onlar arasında şikayet konusu oluyordu. Oysa bu "Eskiler" o tarihlerde, Lenin'i asıllarından okuduklarını söylüyor ve teoriyi kendi tekellerinde sanıyorlardı. Fakat Lenin'in şu sözünü hiç anlamadıkları ortadaydı: "Orta yaşlılar ve yaşlılar çok kere, gençliğe nasıl yaklaşacaklarını bilmiyorlar, çünkü gençlik sosyalizme zorunlu olarak, babalarından farklı bir usulde, başka yollarla, başka biçimlerde, başka koşullarda ilerlemelidir. " (Altını çizen Lenin, Gençlik üzerine, s.199) Çünkü gençlikten korkuyorlardı. Duydukları korku, gençliğin gerisinde kalmanın, aşılmanın getirdiği korkuydu. Fakat gençliğe dalkavukluk etmekten geri kalmıyorlardı.

Gençlik yaşlılar kuşağından farklı bir usulle, başka bir yoldan sosyalizme ilerliyordu. Mevcut duruma ve geçmişe öfkeli bir tavır almıştı. Hareketin liderleri gençlikten gelmişlerdi. Herkes gençti, aydındı. Aydınların tarihsel işlevini yerine getiriyorlardı. Elli yıllık geçmişe bir tepkiydiler. Geçmişin zıddı, inkârıydılar. Gene de geçmişin mirasına sahip çıkıyorlardı. Ve şöyle yazıyorlardı: "Biz Türkiye'deki marksist hareketin tarihine sonuna kadar saygılıyız. Ve onun bir devamı olarak kendimizi görmekteyiz. "(a.b.ç. Aydınlık Sosyalist Dergiye Açık Mektup Kurtuluş Yayınları, s. 29) 1960 sonrası legal sosyal izm döneminde doğdukları, gelişlikleri için, 1960 lara kadar sürüp gelen 40 yıllık revizyonizmi bilmiyorlardı. Çünkü kimse onlara geçmişten sözetmek istemiyordu. Sözetmemişlerdi. Fakat onlar 1960-71 dönemini yaşamışlardı. Sosyalist düşüncelerini bu ortamda almışlardı. Aynı zamanda bu dönemin gerçek yapıcılarıydılar. Bu nedenle içinden geldikleri ortama tavır almaları olağandı.

Yakın tarihimizde doğup büyüyen yeni ve genç hareket bu döneme damgasını vurdu. Marksizm kitaplar arasından çıkıp hayata geçiyor ve çocukluk dönemini yaşıyordu. Bu nedenle, çocukluğunun gereği olan hastalıkları içinde taşıyordu. Zayıftı. Fakat yürekliydi. Genç olmadan boğuldu, bu hareket. Ama çok şeyler bıraktı miras olarak. Sorun bu mirasın ne olduğunun anlaşılması ve ders çıkarılmasıdır.

DEV-GENÇ'in önemi

DEV-GENÇ öğrenci hareketi olarak doğup gelişmiş ve bir tarihsel döneme damgasını vurmuştur. Öğrenci hareketi olarak kalmamış, 1971 de yeniyi doğurmuş, kendisini aşmıştır. DEV-GENÇ demokratik muhalefetin en solunda yer almış, bir tarihsel dönemde sosyalist hareketin öncüsü ve sözcüsü olmuştur. Bu nedenle DEV-GENÇ salt bir gençlik hareketi değildir. O, ülkemiz marksizminin gelişiminde yeni bir dönem açan aydın hareketidir. Aydın hareketinin yükselişi olarak DEV-GENÇ hem revizyonizme bir tepki, hem de alternatif olarak gelişti. Her ülkede buna benzer dönemler

yaşanmıştır. Bu aydınların nitelikleriyle ilgili bir olaydır. İşçilerin kendiliğinden mücadelesinin sadece sendikal bilince varabileceğini, sosyalist bilincin işçi sınıfına dışarıdan iletileceğini ve sosyalizmin mülk sahibi sınıfların okumuş temsilcileri aydınlarca işlenen felsefi, tarihi ve iktisadi teorilerden meydana geldiğini belirttikten sonra Lenin, sosyal durumları bakımından Marks ve Engels 'in burjuva aydınlarına mensup olduğunu yazar. Ve Rusya'da sosyalizmin bilimsel teorisinin, işçi sınıfı hareketinin doğal gelişimine kökünden bağlı kalmadan, "devrimci sosyalist aydınların fikri gelişmesinin doğal ve kaçınılmaz bir neticesi olarak ortaya çıktı. " der. (A.b.ç. Ne Yapmalı, s.40-41)

Böyle bir dönemin Rusya'da 1890 larda yaşandığını belirten Lenin, gençliğin bu dönemdeki önemi üzerine şöyle yazar : "1895 yılı yöresinde, bu doktrin, sadece Emeğin Kurtuluşu Grubu'nun programında tam olarak ifadesini bulmakla kalmıyordu, daha o zaman Rusya'nın devrimci gençliğinin çoğunluğu bu doktrini benimsemişlerdi.

"Böylece, hem işçi yığınlarının kendiliğinden gelme bir uyanışı, bilinçli yaşantıya ve bilinçli mücadeleye doğru bir uyanış vardı, hem de sosyal-demokrat teori ile silahlanmış olan ve işçilere yaklaşmak için yanıp tutuşan bir devrimci gençlik vardı."Ne Yapmalı, s.41) Lenin, işçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareketin bileşiminin marksizm olduğunu, eğer bu bileşim yaratılmazsa sosyal izmle işçi sınıfı hareketinin birbirinden kopuk ve her birinin kendi yolunda gelişeceğini yazar. Ülkemizde 1960-71 dönemi koşullarında doğup gelişen DEV-GENÇ, Lenin'in yukarda sözettiği fonksiyonu üstlenerek yükselen bir aydın hareketiydi. İşçi sınıfının ekonomizmin batağında, sosyalizmin aydınlar çerçevesinde geliştiği bu dönemde ikisinin sentezi yaratılamamıştır. Fakat sosyalist genç aydınlar, sınıf adına, sınıftan kopuk, sınıfın soluna düşerek harekete geçmişlerdir. Sosyalist aydınların (öğrencilik dönemini yaşıyan genç aydınların) gecikmiş bir görevi yerine getirircesine yaptıkları bu atılım ve DEV-GENÇ ülkemizin somut koşullarının ürünüdür. Ne var ki 1890 98 lerin Rusyası, 1880-1900 lerin Bulgaristan'ı ve 1925-30 larda Vietnam gençlik hareketi benzer dönemler yaşamıştır. Bu benzerliği Vietnam örneğinde daha açık görmekteyiz. Vietnam İşçi Partisi Tarihi bu konuyu şöyle anlatıyor: "Onun (Ho Chi Minh kastediliyor) çabalarıyla Marksizm-Leninizm ve Ekim Devrimi' nin etkisi Fransız sömürgeciliğinin kurduğu çelikten barajı yıkarak Vietnam'a ulaştı. Vietnam'lı devrimciler, özellikle genç devrimci aydınlar Marksizm-Leninizmi susamışcasına benimsediler. Buna rağmen Vietnamlı devrimcilerin eski yurtsever tutumlarından Marksist-Leninist bir bakış açısına dayanan yurtseverliğe geçişleri kolay olmadı. Proleterya partisinin, şartların olgunlaşmadığı bir zamanda kurulması bu çetin yurtsever harekette bölünmeye yol açabilirdi. İktisadi bakımdan geri bir sömürge olan Vietnam'da o sıralarda sadece köylülük ve küçük burjuvazi değil, işçi sınıfı bile sosyalist gelenekten yoksundu. Bu nedenle her şeyin başında bu sınıfların Marksizm-Leninizmi öğrenmesini ve yurtsever mücadele hareketlerinde bu dünya görüşünü uygulamalarını sağlayacak bir örgütlenmeye ihtiyaç vardı. Devrimci Gençlik Birliği işte böyle geçici bir niteliğe sahip olan bir örgüttü. Bu örgütün temeli, Vietnam Komünist Partisinin kuruluşunu hazırlayacak olan çekirdek komünist grup ile birlikte Başkan Ho Chi Minh ve diğer yurtseverler tarafından atılmıştır..

"1926-1927 yıllarında devrimci hareket büyümeye devam etti. Vietnam Devrimci Gençlik Birliği hızla gelişti. Birliğin siyasetini uygulamak için, küçük burjuva aydın kökenli üyeler maden ocaklarında, fabrikalarda, ve plantasyonlarda çalışarak proleterleştiler. Böylece propaganda yaptılar, kitleler arasında çalıştılar, işçilerin mücadelesini örgütlediler ve onlara önderlik ettiler, işçi sınıfına tarihi görevini kavrattılar ve aynı zamanda gerçek devrimciler olmak için kendilerini eğittiler.....

"Kitle mücadelesinin ülke çapında kabarması karşısında Vietnam Devrimci Gençlik Birliği artık devrimi yönetemez hale geldi.

"Vietnam devrimini daha da ileriye götürmek için artık işçi sınıfının gerçek partisinin, Komünist partisinin kurulması zamanı gelmişti. Birlik içindeki ileri unsurlar bu objektif gerekliliği kavramışlardı, fakat bu, birlik önderleri tarafından ve diğer herkes tarafından henüz kavranmamıştı. Bu nedenle ilk günlerde tek bir komünist parti kuramadı: Bunun yerine Birliğin bünyesinden iki komünist örgüt doğdu."(a.b.ç.V. I.P.T. s.10-11-12)

Bir iki noktanın dışında, Vietnam Devrimci Gençlik Birliği'nin gelişimi, Dev-Genç'i hatırlatıyor. Kimilerinin sandığı gibi, Dev-Genç hareketi Türkiye'ye özgü eşi benzeri görülmedik bir olgu değildir. (Hemen belirtelim: Yarı sömürge ülkelere gelişmiş kapitalist ülkeler arasındaki farkı unutmamak gerekiyor.) Yine gelişimi dikkate almadan, bu hareketi sağ ya da sol sapmayla suçlayanlar yanılıyorlar. Bu konuda yar-

DEVRİMCİ TECRÜBE VE ÖRGÜTLENDİRME USTALIĞI, EDİNİLEBİLEN ŞEYLERDİR, YETER Kİ İSTEK OLSUN, YETER Kİ EKSİKLİKLER KABUL EDİLSİN; DEVRİMCİ EYLEMDE EKSİKLİKLERİN KABUL EDİLMESİ ONLARIN GİDERİLMESİ YOLUNDA YARI MESAFENİN AŞILMASIDIR.

V.İ. LENİN

gıya varmak için "devrimci sosyalist aydınların fikri gelişmesinin doğal ve kaçınılmaz sonucunun" ulaştığı seviye unutulmamalıdır. Bu iyi kavranılmazsa, bugün hangi noktada olduğumuz ve nereden başlayacağımız sorusunu açıklığa kavuşturamayız.

Aydınlar bu işlevi, her zaman her dönemde mi yerine getirirler? Hayır. Genellikle sosyalizmin ilk gelişim dönemlerinde, her ülkede bu görevi yapmışlardır. Aydınların bu eylemi, sosyalizmle işçi sınıfı hareketinin ayrı ayrı gelişmeleri nin başlangıcı olmuş ve bu süreç, her ülkede yer ve zamana göre uzun ya da kısa sürmüştür. Bu iki hareketin ayrılığının giderildiği, bileşiminin sağlandığı zaman, Marksizm-Leninizmin sağlıklı gelişiminin başlangıcı olmuştur. Türkiye'de bu gelişim 1920 lerde başlamış ve 1960 lara kadar sürüp gelmiştir. Bu süreç 1960 sonrası koşullarında ikinci kez yaşanmış ve çok daha önemli olmuştur. Bu 1960 sonrası gelişimin öneminden doğmaktadır.

1960-71 döneminde bu sürecin ikinci kez yaşanmasının önemi nedir? Birincisi,Lenin'in sözünü ettiği, aydınların sınıfların temsilciliği zorunluluğunun ifadesi olması. İkincisi, Marksizmin revizyonuna bir tepkinin ifadesi olması. Bu iki hareket değişik ülkelerde ayrı ayrı zamanlarda yer almıştır. Fakat ülkemizde aynı zamana denk düşmüştür. Dev-Genç bu yönüyle de çok önemlidir.

1960 sonrasında, DEV-GENÇ mücadelesi gerçek sosyalist aydınlar yaratırken, bu aydınlar proletarya partisinin olmadığı koşullarda, revizyonizme tepki ve işçi sınıfının özgücüne dayanma eğilimi ile gerçek sosyalist aydınlara yaraşanı yaptılar.Marksizm bu genç ve taze güçlere dayanarak gelişti. Sosyalist aydınların taze güçlere dayanarak gelişti. Sosyalist aydınların bu tür atılımları her zaman iki biçimde sonuçlanır: Birincisi, bu yürekli, inançlı atılım kendilerinden sonra gelenler tarafından sınıf temeline oturtulur. Sağlıklı ve tutarlı gelişimin başlangıcı olur. (Bugün Türkiye sosyalistleri bu sağlıklı başlangıcı yaratmak göreviyle karşı karşıyadır.) İkincisi, Tarihsel olaylardan ders almadan, her seferinde yeni bir atılımla geçmişi tekrarlamak, kafaları gerçeğin sert kayalarına çarpmak ve parçalamak.

DEV-GENÇ'in aşılması ve proleter devrimci hareketin doğuşu

Öğrenci gençliğin biricik kitle örgütü DEV-GENÇ 1971 de,içinden çıkan ileri unsurların sınıfsal tavır almaları, bir arayış içine girmeleriyle gençlik örgütü niteliğini yitirdi. DEV-GENÇ'te ilerleyen devrimci, proleter yöndü. Gerileyen ise burjuva yöndü. Hemen belirtelim ki, DEV-GENÇ, THKP-C, THKO ve daha sonra TİKKO gibi proleter devrimci hareketleri doğururken, DEV-GENÇ'i burjuvazinin örgütü ilân eden PDA'cılar esasen kovuldukları ya da kovulmak üzere olduk ları DEV-GENÇ'e bağlı örgütleri terkediyorlardı.

THKP-C ve THKO'nun silahlı eylemlere başlaması, proleter devrimci bayrağı Türkiye tarihinde ilk kez yükseltmeleri ve bu ara oligarşinin 12 Mart askeri darbesinin ardından DEV-GENÇ oligarşinin mahkemelerince kapatıldı.

Fırtınalı bir dönem başladı. Mücadelenin keskin biçimler aldığı, dostun düşmanın belli olduğu bu dönemde gerileyen aydın hareketi oldu. Şimdi, sözkonusu aydın hareketi gençlik hareketinden daha çok, bu hareketin ileri unsurlarının sosyalist ideolojiyi benimsedikleri ve özümledikleri ölçüde proletaryanın partisini, onun özgücünü yaratmaya yönelik bir atılımdı. Buna, bu çabaya yönelik gerçek atılımın bir 'prova'sı' da diyebiliriz. 1971 in bu silahlı direnişi faşist terörle bastırıldı, ezildi. Burjuvazi tarihinde ilk kez bu derece kanlı bir terörle saldırdı. "Devrimci ilerleyiş" in "kenetlenmiş, güçlü bir karşı-devrim ortaya çıkararak, kendisine bir hasım yaratarak ve onunla savaşarak" (Marx, Fransa'da Sınıf Mücadeleleri, s. 35-36) gerçekleştiği göz önüne alınırsa, 1971 silahlı direnişinin ve yenilgisinin niteliğini anlamak mümkün olur. Çünkü oligarşi kendisi için en tehlikeli olan bu atılımı alışılagelmiş taktiklerle ve tutuklamalarla geçiştiremezdi.

Yenilgi yılları hemen her harekêtin ezilişini ve bir çok küçük burjuva sosyalistinin dünyalarının yıkılışını beraberinde getirdi. DEV-GENÇ genel olarak marksizme doğru bir gelişim göstermiş, küçük burjuva sosyalist nitelikli bir hareketti. İçerisinde Marksist-Leninist unsurlar çıkması onun genel niteliğini değiştirmiyordu. Yenilgi yıllarında ortaya çıkan felsefi idealizm, yılgınlık, karamsarlık, ve dâvayı inkâr eğilimlerinin egemen olması onun bu küçük burjuva yapısından geliyordu. Marksist-Leninist parti önderliğinden yoksun olan her gençlik hareketinin taşıyacağı karakter bundan daha ileri olamaz. Marksizm-Leninizmi eylem kılavuzu olarak almıyanların, umudunu bir gecelik darbelere ya da temsili demokrasicilik oyunlarına bağlıyanların hayalleri yıkıldı. "Yenilenler, geleneksel devrim öncesi uzantılar, sert sınıf çelişmeleri olabilecek kadar bilenmemiş toplumsal ilişkilerin sonuçları,.... kişilikler, hayaller, yanılgılar, fikirler ve tasarılar"dı. (Fransa'da Sınıf Mücadeleleri, s.35)

Ama gelişen, yükselen Marksizm-Leninizmin o katı gerçeğiydi. Gözler önüne serilen sınıf mücadelesi ve sınıfsal tavrın ne olduğu ve ne olması gerektiğiydi.

Gençliğin öncü unsurları sınıf pusulası arayışı içine girdikleri andan itibaren örgütlenirken, gençlik hareketinden kesin olarak kopmaları, ayrışmaları gerekiyordu. Hep söylemelerine rağmen bunu yeterince yapamadılar. Gençliğin kitlevi örgütü, her zaman tekrarlanmasına rağmen,bir partinin yüzyüze gelip, çözüm arıyacağı sorunlar altında ezilir oldu. Dev-Genç kitlesini kucaklıyabilecek, onu disipline edebilecek, koruyacak güçleri ve örgütleri yetersizdi. Elli yıllık revizyonizme bir tepki olmalarına karşın, onun da etkileriyle yeşerip büyüyen hareket, kendi içinde çok şey taşıyıp aktarırken, kaçınılmaz olarak yeni yanlışlar yaptı. Bu atılım sınıfla bütünleşemedi. Bir aydın hareketi olmaktan ileri geçemedi. O dönemde proletaryanın iradesini temsil edebilecek bir merkezin yokluğu, bir Marksist-Leninist parti tarafından kitle hareketlerine bilinçli ifadeler verilemeyişi, doğal olarak DEV-GENÇ'i ön plana çıkardı.

1898 yıllarını söz konusu ederek Lenin, bu durumu şöyle anlatıyor: "Rusya'da yığınların kendiliğinden gelme hamlesi, öyle bir hızla gelişti (ve halen de gelişmektedir) ki, genç Sosyal Demokratlar, bu dev gibi görevler karşısında hazırlıksız yakalandılar. Bu hazırlıksızlık, hepimizin ortak talihsizliğidir, bütün Rus Sosyal Demokratlarının talihsizliğidir. Yığınların hamlesi kesintisiz bir devamlılıkla gelişti ve yayıldı; sadece başladığı yerlerde devam etmekle kalmadı, yeni bölgelere, toplumun yeni katlarına yayıldı. (İşçi sınıfı hareketinin etkisi ile öğrenci gençlik arasında, genel olarak aydınlar arasında ve giderek köylü arasında yeniden kaynaşmalar oldu.) Ama devrimciler bu hamlenin gerisinde kaldılar,hem 'teorileriyle', hem de eylemleriyle gerisinde kaldılar; onlar bütün harekete yön verebilecek olan sabit ve devamlı bir örgüt kuramadılar." (Ne Yapmalı, s. 67-68)

DEV-GENÇ'in aşılması, 'yeni'nin (proleter devrimci hareketler) doğuşu ve onun ezilişi; bütün bunlardan geriye kalan mirasın değerlendirilmesi, sağlıklı bir gelişimin önemli öğeleri olarak ele alınmalıdır.

DEV-GENÇ' in aşıldığı, THKP-C, THKO, TİKKO olarak ortaya çıkan proleter devrimci hareketlerin yükseldiği yıllar tarihsel bir dönüm noktasıdır. Evet, ülkemizde revizyonizmle Marksizm-Leninizmin, devrim için yola çıkanlarla çıkmayanların, oligarşinin devlet cihazını parçalamakisteyenlerle onu yetkinleştirmek, süslemek isteyenlerin ayrıldığı bir dönüm noktası. Dünya Devrim Hareketi içinde Paris Komünün nasıl bir yeri varsa, Türkiye'nin özel pratiği içinde 1971 silahlı direnişinin böyle özel bir önemi ve yeri vardır.

Marx'ın dünya devrimi açısından değerlendirerek "komünarlar" için yaptığı övgüyü, Lenin Rusya'nın kendi pratiği içinde ele alarak nasıl 1905 "Aralık Savaşçılarına" layık görüyorsa, biz de aynı övgüyü Türkiye'nin özel pratiği içinde 1971 Marksist-Leninist silahlı direnişçilerine layık görüyoruz. Ve Türkiye devrimci hareketinde bu dönemi tarihsel bir YOL AYRIMI olarak tesbit ediyoruz. Türkiye o güne kadar 1971 direnişi gibi bir olaya sahne olmamıştı. Burjuvaziye proletarya adına silahlı başkaldırma diye bir olay yaşanmamıştı.

Evet! 1971 silahlı direnişi ülkemizde proletarya adına yola çıkıp burjuvaziye karşı silahla başkaldıran proleter devrimcilerin ilk ve en şerefli eylemidir. Direnişçilerin, "aşağılık köpekler" tarafından katledilmelerine rağmen.

"Olmamalıydı, yapmamalıydılar" diyenlere Marks 100 yıl önceden sesleniyor: "Dünya tarihi, eğer mücadeleye başlamak için hiç sıkıntı çekmeden başarıya ulaşılarak elverişli şartları bekleyerek değiştirilmeye kalkışılsaydı, bu gerçekten kolay bir iş olurdu." (Kugelman'a mektup)

Doğru, gerçekten kolay olurdu. Öyle değil mi sevgili 'Militan Genç'lerimiz! Öyle değil mi pek değerli "Halkın Kurtuluş"cularımız!

1971 silahlı direnişini belirleyen nedir? Niçin bu üç harekete (THKP-C, THKO, TİKKO) Marksist-Leninist hareketler diyoruz.

Bu değerlendirmede Lenin'in şu sözleri bize ışık tutuyor: "Ayrıca Marx düşüncesiz de olsa girişilmiş olan mücadelenin, kitlelere ulaştığı takdirde bu mücadele umutsuz dahi olsa gelecekteki mücadeleleri belirlemek ve doğru bir raya oturtmak açısından da gerekli olduğu bilincindeydi." (abç, Aktaran,KURTULUŞ Sosyalist Dergi, s. 4,sh.47)

1971 bizlere şunları getirmiştir:

1- Oligarşik diktatörlük şiddet yoluyla parçalanmalıdır.
2- Anti,emperyalist, anti,oligarşik demokratik halk devrimi bir halk savaşıyla zafere ulaşacaktır.
3- Bizim gibi yarı-sömürge bir ülkede devrim yapacak Marksist-Leninist partinin bir ordusu olmalıdır.
4- Devrimciler, burjuvazi ve revizyonistlerle aralarındaki bütün köprüleri atmalı, proletaryaya ve kendi güçlerine güvenmelidirler.

İşte 1971 silahlı direnişi devrimcilerin önüne bu teorik ve pratik görevleri getirmiştir. Onun teoride ve pratikte savunduğu silahlı mücadele (burjuvaziye başkaldırma) ve anti-revizyonizmdir. 1971 direnişini belirleyen budur. Onun teoride ve pratikte işlediği hatalar bu doğru temel üzerinde ele alınmalıdır. Biz 71'in eleştirisinde KURTULUŞ Sosyalist Dergi'nin 1. sayıdaki Yol Ayırımı, 2. sayısındaki Evrim ve Devrim Aşamaları ile Yakın Geçmişin Tarihsel Önemi ve 7. sayıdaki Öncü Savaşı Üzerine başlıklı yazılara aynen katılıyoruz.

Ülkemizde Marksist-Leninist hareket ancak 1971'in doğru değerlendirilmesi temelinde yükselebilir. Modern sanayi proletaryası üzerinde yükselen Proletarya Partisinin önderliğinde silahlı mücadele doğru ve özgül biçimlerini bulacak ve kitlelerin kavrayışıyla yenilgilerden de geçerek zafere ulaşacaktır.

Biz bu bölümü yine Lenin'in bir sözüyle bitirelim: "Devrimci tecrübe ve örgütlendirme ustalığı, edinilebilen şeylerdir, yeterki istek olsun, yeterki eksiklikler kabul edilsin; devrimci eylemde eksikliklerin kabul edilmesi onların giderilmesi yolunda yarı mesafenin aşılmasıdır." (abç. Ne Yapmalı, s.44)

Sonuç

DEV-GENÇ ve 1971 silahlı direnişinin pratiği ve onun yarattığı etki, işçi, köylü, gençlik saflarında birçok nitelikli kadroların ortaya çıkmasına yol açmış ve sosyalizm salt öğrenci gençliğin sorunu olmaktan çıkmıştır.

Toplumun her kesiminden sosyalist insanların ortaya çıktığı ve çıkmaya devam ettiği bugün, öğrenci gençlik hareketini temel alarak yürümeye çalışmak ge

DEV-GENÇ VE 1971 SİLAHLI DİRENİŞİ

rici bir tavrın ifadesidir. Hareketi bugün ulaştığı seviyenin gerisine çekmeye çalışmak,onu tutuculaştırmak demektir.

1976'lar Türkiye'sinde günün görevi, gençlik hareketini temel alarak, sosyalist hareketin öncüsü ve sözcüsü bir gençlik örgütü yaratmak değildir. Zaten isteyenler de yapamazlar.(Nitekim yapamıyorlar.) Günün görevi: Sosyalist hareketin toparlanması, merkezileşmesidir. Bunu yerine getiren araç pratik mücadele temeli üzerinde sürdürülen ideolojik mücadeledir.

İdeolojik mücadele, geçmişin tutarlı ve sağlıklı bir eleştirisi üzerinde Marksizm-Leninizmin savunulması ve onun ülkemiz somutuna uygulanmasının ifadesi olan bir siyasi çizginin yaratılması-- dır.

Marksizm - Leninizmin savunulması diyoruz. Çünkü Marksizm-Leninizm, bir sürü küçük burjuva milliyetçi ve dogmatik formülasyonlar arasında kaybolmuştur."Marksizmin özü, onun yaşayan ruhu" çarpıtılmış, tanınmaz hale getirilmiştir.

Sosyalistler günün görevini, canları öyle istediği için tesbit etmezler, edemezler. Sosyalist hareketin ve mücadelenin objektif durumu bize "müdahele"nin nereden ve nasıl yapılacağını gösterir. Sosyalistler bu görevi tesbit ettikten sonra, çalışmalarında bu görevi yerine getirecek biçimde davranırlar. Bu esas göreve paralel olarak, çeşitli alanlardaki görevlerini yerine getirmeye çalışırlar. Fakat güçlerini esas görevi yerine getirecek biçimde kullanırlar ve orada yoğunlaştırırlar.

Gençliğin birliğinin sağlanması yolunda atılacak adımlar ve gençlik mücadelesi temel görev ve alan değildir. Bugün bizim gençlik içinde sürdurduğumuz çalışma, anti-emperyalist,anti-faşist anti-şovenist platformda gençliği mücadele içinde toparlamak ve sosyalist harekete genç ve taze kadrolar yetiştirmek amacına yöneliktir.

Sorun kahramanca işler yapmak değil, fakat kitlelerle sıkı ilişkiler kurmak, onlara yaklaşmak, onların en güzel umutlarının aracı olmayı öğrenmek ve onları saflarımızda toplamak, canlandırmak olmalıdır.

Geçmişe duygusal ya da "kitabi" yaklaşımlar kimseyi bir adım ileri götürmez. Duygu ile düşünceyi, devrimci coşkuyla Marksizm-Lennizmi birleştirip, somut koşullara uygulabilenler bağımsızlık-demokrasi ve sosyalizm bayrağını yukarı daha yukarı yükseltebilirler.

Bütün bunları kavrayıp, günümüz Türkiye'sinde hayatın canlı pratiğine geçirebilenler DEV GENÇ'in ve 1971'in ihtilâlci özünü temsil etmek ve sürdürmek onurunu taşıyabilirler.

Dimitrov'un şu sözleri kulaklarımızda hiç sönmeyen bir ses, yolumuzu aydınlatan bir ışık olsun:

"Yoldaşlar! attığımız her adımda, kavga sürecinde, özgürlükte, hapiste, her zaman öğrenmeliyiz. ÖĞRENİP SAVAŞMALI, SAVAŞIP ÖĞRENMELİYİZ !"

ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-FAŞİST VE ANTİ-ŞOVENİST MÜCADELEDE GENÇLİĞİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ İÇİN İLERİ !

ÜLKEMİZİN BAĞIMSIZLIĞI, EMEKÇİ EMEKÇİ HALKLARIMIZIN KURTULUŞU İÇİN TEK YOL DEVRİM!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, OLİGARŞİ VE FAŞİZM!

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE VE SOSYALİZM MÜCADELEMİZ!

ANTİ-EMPERYALİST, ANTİ-OLİGARŞİK DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ YOLUNDA İLERİ!

Kurtuluş İçin İLERİ

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ, DÜNYA İŞÇİLERİNİN VE EMEKÇİ HALKLARIN KURTULUŞ MÜCADELELERİNE YOL GÖSTERİYOR!

./.. baştarafı 14 ve 15.sayfalarda

vaşılan ülkelere çağrıda bulundu. Aynı gece toprak mülkiyetinin tazminat ödenmeden ortadan kaldırıldığını bildiren toprak kararını aldı. Bütün maden kaynakları, ormanlar, sular, halkın mülkiyetine geçti.Ve Sovyetler Kongresi Bolşeviklerden oluşan ilk sovyet hükümetini Halk Komiserleri Konseyi'ni kurdu.Lenin başkan seçildi. Delegeler Sovyetlerin zaferini ve iktidarı tüm ülkeye yaymak için dağıldılar. Moskova'da Sovyet iktidarının kurulması birkaç gün sürdü. Petrograttaki gerici ayaklanmalar bastırıldı. Ekim 1917 ile Şubat 1918 arasında devrim ülkenin her yanına hızla yayıldı.

Sovyet İktidarı

Sovyet iktidarının sağlamlaştırılması için, eski burjuva devlet mekanizması parçalanmalı ve yerine yeni Sovyet Devlet mekanizması kurulmalıydı. Toplumun sınıflara bölünmesinin kaldırılması milliyetlere baskı rejiminin yıkılması, kiliselerin ayrıcalığının yokedilmesi, karşı-devrimin yokedilmesi burjuva kurumlarının kapatılması gerekiyordu. Topraktan sonra sermayenin millileştirilmesi, savaşın sona erdirilmesi gerekiyordu, bütün bu tedbirler 1917 sonundan 1918 ortalarına kadar birkaç ayda yürürlüğe konulmuştu. Bakanlıkların yerine Halk Komiserlikleri, sanayi için Milli Sanayi Yüksek Konseyi, karşı devrimle mücadele için Veçeka, burjuva ordusu yerine Kızılordu ve Kızıl Donanma kuruldu. Sınıfsal ayrıcalıkları, toplumun her alanındaki eşitsizliği, milliyet, din, ırk ayrımlarını, kadın-erkek eşitsizliğini kaldıran kararlar çıkarıldı.Halkların eşitliği kabul edildi. Tüm sanayi gi- rişimleri millileştirildi. Dış ülkelere borçlanma taahhütleri feshedildi. Barış mücadelesi başladı. Alman emperyalistlerinin saldırıları devrimci kabarışa yol açtı ve saldırı durduruldu. Artık ülkede sosyalizmin kuruluşu başlamıştı.

Ekim Devrimi uluslararası önemde bir devrimdir. Tarihin ileriye gidişi yolunda önemli bir adımdır ve Marks'ın "devrimler tarihin lokomotifidirler" yargısını doğrulayan bir devrimdir.

Sömürüye son vermesi bakımından diğer devrimlerden ayrılır ve proletaryanın tarihteki ilk büyük ve köklü devrimidir, zaferidir.

Ekim Devrimi, dünya emperyalist cephesini yararak,sosyalist proletaryayı iktidara getirdi. Bu emperyalist ülkelerde proleter devrimleri çağını açan bir olaydır. Burjuva ve toprak sahipleri mülkiyetinin yerini toplumsal mülkiyet aldı. Özel mülkiyetin dokunulmazlığı ve kutsallığı aldatmacasını yerle bir etti. Burjuva devlet mekanizmasını parçalıyarak iktidarı işçi, köylü ve asker sovyetlere verdi ve burjuva diktatörlüğünün yerini proletarya diktatörlüğü aldı.Barışçıl geçişin mümkünlüğü teorilerini yıktı ve eskiyi yıktıktan sonra, yeniyi, sosyalist olanı kurmaya başladı. Proletaryanın; burjuvaziye karşı, burjuvazi olmadan ülkeyi yeniden inşa edebilecek, ekonomiyi yönetebilecek kapitalist kuşatmaya rağmen sosyalizmi başarıyla kurabilecek güçte ve yetenekte olduğunu kanıtlayan Ekim Devrimi, emperyalizmi yalnızca anavatanında sarsmakla kalmadı. Emperyalist egemenliği sömürge ve bağımlı ülkelerde de sarstı, Burjuvazi yi ve toprak ağalığını devirmekle kalmadı, ulusal ve sömürge baskısının zincirini de parçaladı. Rusya'nın tüm ezilen milliyetlerini ve halklarını zincirden kurtardı. Proletaryanın, ezilen halkları kurtarmadan kendisini kurtaramayacağı gerçeğini kanıtlayarak, Marks'ın "başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz" yargısını doğruladı. Ve Ekim Devrimi,milliyetçiliğiyle değil, enternasyonalizmiyle halkları bu zincirden kurtardı: ezilen halklar tarihte ilk kez gerçekten eşit ve gerçekten özgür halklar oldular. Ekim Devrimi sömürge ve bağımlı ülkelerde ise kurtuluş savaşları çağını açmıştır.

Ekim Devrimi uluslararası devrimci harekete temel yaratarak kapitalizmin çöküş çağının başlamasına yol açmıştır.

Ekim Devrimi yalnız ekonomik, toplumsal ve siyasal ilişkilerde değil, kafalarda, işçi sınıfı ideolojisinde de devrimdir. Marksizmin reformizme III. Enternasyonalin II. Enternasyonal'e, Proletarya diktatörlüğünün sosyal-demokratizme karşı kesin zaferi olan Ekim Devrimi emperyalist çağın marksizmi olan Leninizmin eseridir.

Sonuç olarak Ekim Devrimi; proleter devrimleri ve sömürge devrimler çağını, ulusal kurtuluş savaşları çağını ve kapitalizmin çöküş çağını açmış, sosyal-demokrasinin egemenliği çağını sona erdirmiştir.

Ve Lenin Mart 1919 sonunda yaptığı bir konuşmada Sovyet İktidarının ne olduğu konusunda şunları söylüyor:

"... Sovyet iktidarı, sosyalizmin, emekçi kitleler tarafından bulunmuş yoludur, yani emin bir yoldur, yani yenilmez bir yoldur." /Lenin, Ekim Devrimi üzerine, Teori Yayınları, I. Baskı s. 50/.

ANT - GÖR'ÜN AÇIKLAMASI

-baştarafı 2. sayfada-

ge devrimciler yön vermiyorlardı. Biz katılarak devrimci sloganları hakim kıldık.

Biraz dürüst olunuz Beyler! Mitingi düzenleyen Ant-Gör, Töb-Der, Dev-İş Antalya'da devrimci hareketi sürdüren ve aktif mücadeleleriyle kitleleri yönlendiren devrimci örgütlerdir. Sizin üç-beş kişilik tekkeniz mi mücadeleyi sürdüren ? Bunun öyle olmadığını siz de biliyorsunuz.

Mitingte atılan sloganlar şunlardı: "Yaşasın Kurtuluşa Kadar Savaş", "Tek Yol Devrim", "Oligarşik Devlet, Yıkacağız Elbet", "Halklara Özgürlük", "Kahrolsu Sömürgecilik", "Yaşasın Sosyalizm".

Bu sloganları Ant-Gör, Töb-Der ve Dev-İş önderliğinde geniş halk kitleleri atarken, devrimci sloganları (!) hakim kıldıklarını iddia eden oportünistlerimiz "Hükümet İstifa" diye bağırıyorlardı.

Biz Antalya'lı devrimciler, bugüne kadar olduğu gibi anti-faşist mücadeleyi kararlılıkla sürdüreceğiz. Oportünistlerin gerçekleri çarpıtmasına ve devrimci hareketi çarpıtma girişimlerine karşı koyacağız. Devrimci dürüstlükle davranmayanlara, dürüstlüğü öğreteceğiz. Öğrenmek isteme - yenlere, anladıkları dilden anlatacağız.

DGDF'NİN KURULUŞU ÜZERİNE

-baştarafı 4 ve 5.sayfalarda-

(4) bkz Çatışan gençler ne düşünüyor? Federasyon genel sekreteri Bülent Uluer'in konuşması. 6 Kasım 1976 Milliyet. (Homer: MÖ, 830-710 İlyada ve Odisse'nin yazarı. Antik çağın ünlü şairi.)

(5) " Şimdiye kadar üniversitelerde oynanan oyunun kuralları karşı taraf tarafından hazırlanıyordu. Fakat artık oyunun kurallarını da biz, oyunu da biz yazacağız. Daha önce düşülen hatalara düşme durumunda olmayacağız. Çünkü, biz, en azından geçmişin mirası üzerinde yükselen bir nesiliz. Çünkü, geçmişin külleri arasından çıkacak bir sistemin beklentisi içinde değiliz. Yani, biz anarşistler değiliz." (abç. Federasyon Genel Sekreteri Bülent Uluer'in konuşması. Çatışan gençler ne düşünüyor? 6 Kasım 1976 Milyet)

(6) Bkz. Devrimci Gençlik Başkanı M.Ali Yılmaz'ın açıklaması. Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik 12. sayı. sh:16

PROLETER SOSYALİST İDEOLOJİYİ ...(baştarafı 3. sayfada)

rının bir sonucu olarak, kapalı kapılar ardından eleştiriler (!) yapsınlar, seminerler düzenlesinler, proleter sosyalistlerinin açık ve doğru ideolojileri ve politikaları karşısında çökmektedirler. Yaptıkları, çöküşlerini yavaşlatmak çabasından öteye gitmemektedir. Fakat bunda dahi başarılı olamıyorlar.

Proleter sosyalistlerinin ideolojik mücadelesi karşısında tam bir bozgun halinde olan oportünistler kapkaççı bir biçimde ellerine geçirdikleri öğrenci gençliğin kitle örgütünü ellerinde tutmak için herşeyi yapmaktalar. Böylece sosyalistlerin demokratik kitle örgütü anlayışına taban tabana zıt davranışlar içıne girmekteler. Genellikle "Devrimci Gençlik" Dergisi çevresinde toplanmış olan bu oportünistlerin öğrenci gençliğin kitle örgütünü kendi dar guruplarının örgütü olmasına müsade etmeyeceğiz. Doğru ideolojiyi doğru politikayı ve Demokratik merkeziyetçiliği örgütlere mutlaka egemen kılacağız.

"Devrimci Gençlik" dergisi çevresinde toplanmış olan oportünistler, kendi ellerindeki gençlik örgütlerini kendi grupsal örgütleri haline getirmeye çalışırken, yanlış teorilerinin bir sonucu olarak anti-faşist mücadeleyi de saptırmaktadırlar." Devrimci Gençlik" Dergisi oportünistlerinin faşizm anlayışları ve ona bağlı olarak oligarşi tanımları tamamen teorik zaaflarının bir göstergesidir.

Tarihin en hunhar, en sömürücü sınıfı olan burjuvazının iktidarını baskı ve teröre dayanmayan bir yönetim(x) olarak gören, faşizmin 12 cinsini sıralayan ve bütün bunlara bir de utanmadan "Bütün bunlar herkesin bildiği genel doğrulardır." diyebilen oportünistlerin anti-faşist mücadelede doğru bir önderlik yapabilmeleri mümkün değildir.

Aynı şekilde milli mesele konusunda hiçbir görüşleri olmayan bu oportünistler büyük bir "usta" edasıyla "Bu meseleyi sloganlar çerçevesinde tartışmayacağız" demektedirler. Gençliğin devrimci birliği üzerine bol bol yazdıkları yazılarda ise anti-şovenizm üzerine bir tek satır dahi yoktur. Oysa ülkemiz somutunda tutarlı bir demokrat olmak, anti-şovenist olmaktan da geçer. Ve bu anlamda Devrimci Gençlik Dergisi oportünistleri tutarlı bir demokrat değildirler.

Sonuç olarak, devrim, parti gibi konuları bir yana bırakıp, devlet, demokrasi, faşizm, milli mesele gibi, marksizm-leninizmin en temel konularında şaşkınlık içinde olanların anti-faşist mücadelede doğru tesbitler yapması, kitlelere doğru hedefler göstermesi mümkün değildir.

Doğru bir faşizm tahlili olmayan, doğru bir anti-faşist mücadele veremez.

Tutarlı bir demokrat olmayan, doğru bir anti-faşist mücadele veremez.

Gençliğin kitle örgütünü kendi grupsal örgütü, giderek partisi, yapmaya çalışan bir grup, doğru bir anti-faşist mücadele veremez.

Ülkemiz solundaki yanlış ve eksik görüşler sadece revizyonistler ve Devrimci Gençlik Dergisi oportünistleri değildir. Bunların yanısıra üçüncü bir grup; Çin şablonculardır. Sovyetlerin revizyonist politikasına karşı giriştikleri "eleştirilerin" sonunda anti-komünist sloganlar haykırmaya kadar varan bu Çin Şabloncusu gruplar da gerek tutarlı bir demokrat olmanın temel şartı olan anti-şövenizm ilkesinde, gerek anti-faşist mücadele konusunda gerekse gençliğin demokratik örgütlenmesi konusunda yanlış görüşlere sahiptirler. En önemli olarak da (Anti-Komünist sloganlar haykırmanın dışında) Gençliğin tek merkezi kitle örgütü ilkesini açıkça çiğnemeleri ve İYDGD'yi oluşturmalarıdır. Dar bir grup örgütü olmaktan öteye gitmeyen İYDGD öğrenci gençliğin anti faşist mücadelesine zarar vericidir. Anti-faşizm mücadeleden çok anti-komünist mücadele aracı gibi çalışmaktadır.

Proleter sosyalistleri anti-faşist mücadelede tüm devrimci-demokratik güçlerle omuz-omuza savaşmaktadır. Bizce doğru olan tek tavır budur. Tüm dar grupçu sekter tavırlardan uzak olarak, düşmanı (faşizmi) doğru olarak tesbit edip mücadeleye atılmak gerekir.

Tüm dar grupçu, sekter, kendinden başka herkesin gücünü küçümseyen davranışlar anti-faşist mücadeleyi yaralar. Kurtuluş için İLERİ tüm yanlış eğilimlerle mücadele etmeye gençlik kitlelerine faşizmi teşhir etmeye ve anti-faşist mücadeleye tüm demokrat, yurtsever, devrimci güçleri katmaya çalışacaktır.

En geniş anti-faşist cephenin kurulması için temel slogan:
"FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA"

Yaşasın Gençliğin Devrimci Birliği
Yaşasın gençliğin tek merkezi kitle örgütü
Kahrolsun emperyalizm
Kahrolsun Oligarşi
Kahrolsun Şövenizm
Kahrolsun Faşizm
Yaşasın anti-emperyalist, anti-oligarşik demokratik halk devrimi!

(x) Şöyle yazıyorlar Devrimci Gençlik Dergisinin ikinci sayısındaki Başyazı da: "Burjuva demokrasisi, burjuva diktatörlügünün bir biçimidir. Burjuvazinin baskı ve teröre dayanmayan, esas olarak barışçıl yollarla sürdürdüğü yönetimidir. Faşizm ise burjuvazinin terörcü diktatörlügüdür. Ve tekel olgusu ile birlikte ortaya çıkan bir durumdur. Bunlar herkesin bildiği genel doğrular" İhtiyat payı daha en baştan eklenmiş "Marksizmin genel bir bilgilenmesi" Doğrudur. Gerçekten burjuva demokrasisi bir burjuva diktatörlüğüdür. Ve bir diktatörlük olarak bütün devlet biçimleri gibi esas olarak baskı ve teröre dayanır. Genel doğru budur. Bir "Yönetim" biçimi de değildir. Bir devlet biçimidir. Faşizm ise burjuvazinin en terörcü, en kanlı, yıldırıcı diktatörlüğüdür. Bir yönetim biçimi değil, bir devlet biçimidir.
Bu kısacık paragraf bize Devrimci Gençlik'çilerin devlet, demokrasi, faşizm gibi konulardaki en temel hatalarını göstermektedir.

"DEVRİMCİ GENÇLİK" DERGİSİ MARKSİZMİN KABA BİR BİLGİLENMESİNİN EŞİĞİNDE ...

vardığını anlatıyor. Bu 5 paragraftan hemen sonra da 6ıncı bir paragrafta kendi görüşünü anlatıyor. (Bak:Kurtuluş, Sayı:4, Sayfa: 30, 23 no.lu alıntı) "D.G." Dergisi herhalde bu alıntıyı görmemiş! "Bu da "D.G." Dergisi usulü alıntı" olsa gerek.

Ve "DGD usulü alıntı"nın vardığı yer "Kievski mantığı", "Kievski Fikri" diye diye Lenin'i çelişkiler içinde bocalayan kötü bir burjuva reformisti seviyesine düşürmektedir.

"Kievski'ye Cevap yazısından Lenin'e ait satırları aktaran ama oradaki gerçekten "Kievski Mantığı" yada "Kievski'nin sonucu olan bölümü aktarmayan Kurtuluş'a "Kievski'nin mantığını yamamaya çalışıyorlar. İlle de Kurtuluş'a demokrasi için mücadeleyi inkâr ettiğini kabul ettirmeye çalışıyorlar. Ve bütün bu sonucu hep aynı cümleyi tekrarlayarak "emperyalizm geldi, demokrasi gitti diyorlar" diyerek varıyorlar. Gerçekten de "emperyalizm demokrasinin inkârıdır." "Emperyalizm demokrasinin yerine oligarşiyi geçirmek için çalışır." (Biz de bu Leninist görüşleri defalarca aktarmaktan artak utanıyoruz.

EMPERYALİZME RAĞMEN SİYASİ DEMOKRASİ DIŞ POLİTİKADA GEÇERLİDİR.

Bu başlık bizim değil "D.G." Dergisi cümlesi. Önce Kurtuluş'tan öğrendiklerini, (ama tam öğrenememişler) *"emperyalizmin söz götürmez bir biçimde genel olarak demokrasinin bütün (abç) demokrasinin inkarıdır.."* deyip şu sonuca varıyorlar: "KSD bu paragraftan hiç bir şey anlamıyor." Sonra kendi anladıklarını sıralıyorlar: "emperyalizmin ekonomik tabiatından kaynaklanan gerici siyasi karakterdir." Hayır "D.G." Dergili arkadaşlar. Mesele PDA ağzına pek uygun "gerici siyasi karakter" değildir. Mesele emperyalizmin demokrasi ile çelişmesidir, bütün demokrasi ile çelişmesidir. Emperyalizm bütün demokrasinin inkârıdır, bu nedenle de siyasi gericiliktir, yerini oligarşiye bırakmaktadır.

Burada "küçücük" bir tahrifat daha var.. Lenin'in cümlesi tam olarak şöyle: *"Emperyalizm hem dış hem de iç siyasette demokrasiyi yıkmaya doğru, gericiliğe doğru mücadele eder. Bu anlamda emperyalizm söz götürmez bir biçimde genel olarak demokrasinin, bütün demokrasinin inkârıdır, onun taleplerinden sadece bir tanesinin, ulusal kendi kaderini tayinetmenin değil"* Tahrifat şöyle:"DG"Dergisi paragrafın gene yarısını almış. Son cümleyi almamış. Oysa meselenin can damarı burası. "DG" Dergisinin anlamadığı yer burası. Emperyalizm demokrasinin bütünüyle çelişir. Bütününü inkar eder. Tek tek haklarını inkar etmez. Lenin'in "elde etme", "inkar", "çelişme" ile birlikte daima bütün kelimesini kullanmasının ve altını çizerek kullanmasının anlamı budur.

Demokratik haklar "elde edilebilir", elde edilmektedir. Bunu inkar etmek apaçık zırvalamaktır. Kurtuluş değil ama 15 inci sayısından önce "Devrimci Gençlik" Dergisi bunu inkar etmekteydi.

KELİMELERLE OYNAMAK VE ZORA DAYANMAYAN DEVLET BİÇİMİ : DEMOKRASİ

"D.G." Dergisi Kurtuluşçuların "kelimelerle uğraşarak" kendilerinin kullandığı "barışçı yönetim" kelimesine "takıldıklarını" söylüyorlar. Ama "uğraşılan kelime" "barışçı demokrasi" değil. "baskı ve teröre dayanmayan yönetim"dir. Ama "D.G." Dergisinin 15. sayısını okuyunca sevindik. Kişiyi "toplumsal ilerleme", "ileri demokrasi" demeye götürebilecek tezlerin yanı sıra (tabi buna üzülürüz), artık "zor burjuva demokrasilerinde dolaylı (abç) olarak vardır." ("D.G." Dergisi, Sayı: 15) Gayret arkadaşlar. Yavaş, yavaş doğruya "dolaylı" da olsa yaklaşıyorsunuz. Öğrendiğiniz yeri inkâr etmeniz önemli değil. Önemli olan öğrenmeniz. Ama "işiniz bitmeden" (günümüzdeki "burjuva demokrasisinden kalkarak "ileri demokrasi" deyip, TKPlileşmeden-bukonuda KURTULUŞ' un 6. sayısını okuyun.-) öğrenmeniz.

SON BİR TAHRİFAT DAHA ...

Bu değineceğimiz tahrifat buraya kadar değindiklerimiz veya değinmediklerimiz içinde rastladığımız en "sefilce" olanıdır : "D.G." Dergisi tırnak içine alarak Kurtuluşçuların "Faşizm 2. bunalım döneminin devlet biçimidir." diyor. Sonra da gene Kurtuluş'un 3.bunalım döneminin devlet biçimine "oligarşik dikta!" dediğini söylüyorlar. Sonunda da, Kurtuluş'un "D.G." Dergisinin metropol ülkelerde burjuva demokrasisinden bahsetmekle yanılgı içine düştüğünü söylediğini söylüyor ve parantez içinde bu alıntıların Kurtuluş'un 3.sayısının 81. sayfasından alındığını belirtiyor.

İşte bu "sefilce" bir "alıntı"dır. Kurtuluş'un 3.sayısının 81. sayfasında sadece "D.G." Dergisinin metropol ülkelerde burjuva demokrasisinden bahsederek yanılgı içine düştüğü yazılı. Kurtuluş'un ne 3.sayısında, ne de bir başka sayısında:faşizm 2.bunalım, oligarşik dikta ise 3.bunalım döneminin devlet biçimidir gibi bir zırva yok. Sadece söyleyeni bağlar.

BİTİRİRKEN

"D.G." Dergisinin "işini bitirmeye çalışan" Kurtuluş değil. Kendisi. Pek açık bir şekilde "Peki burjuva demokratik devlet biçimi, demokratik devlet biçimi, demokratik cumhuriyet?" diye soruyor sonra da Kurtuluş ağzından cevaplıyor: "O serbest rekabete tekabül ettiği için, emperyalizm gelince, 'ortadan kalktı!'Yani BURJUVA DEMOKRATİK DEVLET BİÇİMİ, DEMOKRATİK CUMHURİYET ORTADAN KALKMAMIŞTIR DİYOR "DEVRİMCİ GENÇLİK" DERGİSİ. TKP-den bile geri bir çizgi... Açıkça Willy Brand "mantığı" ("fikri").

DİPNOTLAR:

(x) Aslında, ikinci cümleyi almak istemiyorduk. Ama "DG" Dergisinin yeni bir "kaba tahrifat" yapmasına olanak vermemek için aktardık. Ama belki de bütün makaleyi aktarmak gerekebilir.

(xx) Beş paragraflık çevirilerinin altında şöyle yazıyor: "Kievski'ye Cevap, İngilizce Orjinalinden." (!) Meğerse Lenin-in "orjinal" yazıları İngilizceymiş. Öğrendik. Teşekkür ederiz.

Kurtuluş İçin İleri'nin gelecek sayılarında "D.G." Dergisinin bütünsel (1.sayıdan 15. sayıya kadar) birkaç konuda eleştirisini yayınlayacağız. Ve o vakit görülecek ki 15. sayılarındaki Kurtuluş üzerine olan yazılar (yetersiz de olsa) büyük bir ilerlemedir. Zira 15. sayıları, ilk ondört sayıları ile birçok konuda (dolaylı zor bunun birtek örneğidir) çelişmektedir. Dileriz bu çelişki "mantıki" bir çelişkidir.

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ, EZİLEN HALKLARIN KURTULUŞ

22 Milyon kilometrekarelik toprağı, 160 milyonluk nüfusu ve sonsuz zenginliğiyle Rusya, askeri feodal emperyalist bir ülkeydi. Böylesi bir ülkenin, zayıf, yeteneksiz ve kötü örgütlenmiş burjuvazisiyle karşı karşıya olan Ekim Devrimi, dünyada zafere ulaşmış ilk proleter devrimidir. Çarlığın devrilmesinden sonra iktidarı alan tecrübesiz Rusya burjuvazisi, devam ettirdiği emperyalist savaş siyasetiyle halkın Çar'a ve çarlığa karşı duyduğu öfkeyi kendine çekmişti.

Savaşta çelikleşen, iki devrim yaşayan, barış-toprak-özgürlük mücadelesinde halka önderliğini kabul ettirmiş olan Rusya proletaryasının yoksul köylülerle ittifakıyla sürdürdüğü mücadele, cesur, disiplinli, kararlı Bolşevik Partisi'nin yönetiminde zafere ulaştı.

Barış için genel demokratik hareketi, yoksul köylülerin toprak için olan demokratik hareketini, ezilen ulusların ulusal bağımsızlık hareketini, ezilen milliyetlerin eşitlik hareketini, burjuvaziyi devirmeye ve proletarya diktatörlüğünü kurmaya yönelen proleter sosyalist hareketini tek bir ortak devrimci mücadelede ustalıkla birleştiren Bolşevik partisi, emperyalist savaşın krizinden de yararlanarak Ekim Devrimi'ni zafere ulaştırdı.

Proletaryayı yönetecek bir parti olmadan devrimin gerçekleşmesinin olanaksızlığını ve hem kendi deneylerinden, hem de başka devrimci mücadelelerin deneylerinden dersler çıkarmanın zorunluluğunu ortaya koyan Ekim Devrimi; Proleteryanın devrimci Partisinin proletarya devriminin temeli olduğunu kanıtlamıştır. Bu gerçeği kanıtlayan Bolşevik partisi: çarlığa karşı yiğit mücadele geleneği içinde çelikleşen, illegal çalışmadan doğan devrimci fedakarlık geleneğiyle dolu olan, tüm devrimci mücadelelerin teorik özümlemesini yaparak strateji ve taktiklerini saptayan ve içindeki çeşitli sapmalara karşı mücadeleyle güçlenen bir partidir.

Bolşevik Partisi, sınıfının ve partisinin kendi deneylerinden ve yediği darbelerden dersler çıkarmasını bilen, devrimci önderlik yeteneklerine sahip önderlerin yönetimindeydi. İşte böyle bir partinin yönetiminde gerçekleşen Ekim Devrimi'nin proletarya devriminin özelliklerini ve yasalarını incelemede en önemli kaynak olması bundandır. Ekim Devriminin doğru bir incelenişi, devrimci mücadelemizde yolumuzu aydınlatan önemli bir belge verir bize.

Şubat Devrimi Sonrası Rusya

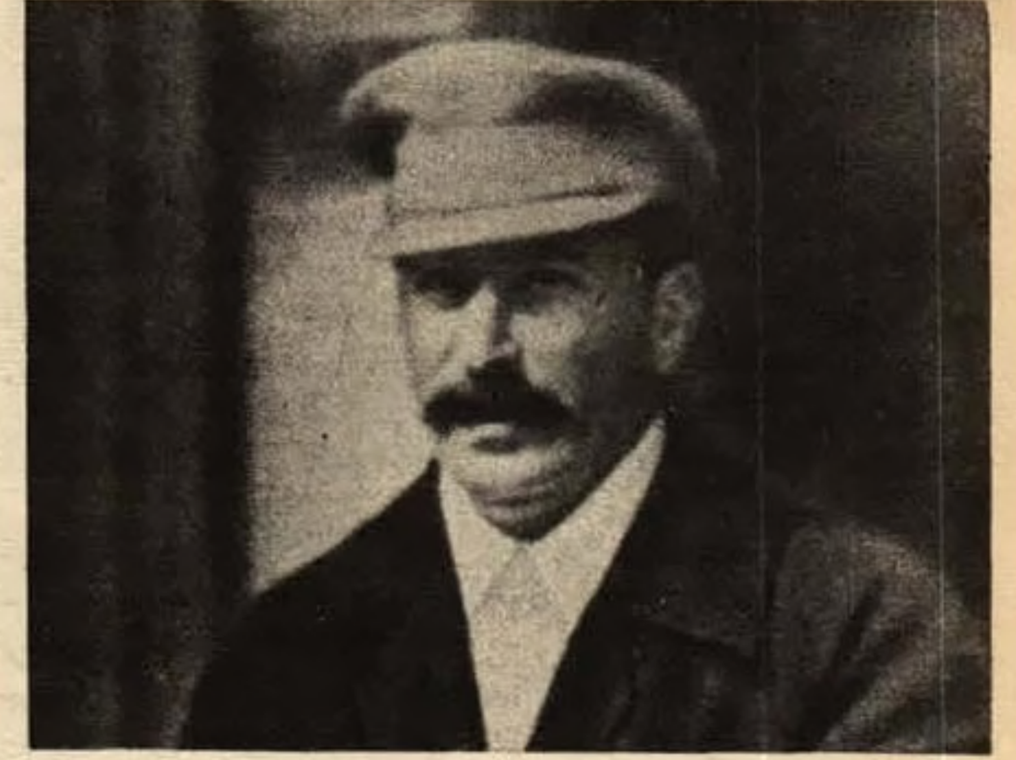
Emperyalist savaş, kapitalist ülkelerin eşitsiz gelişiminden ve kapitalist güçler arasındaki dengenin bozulmasından, ayrıca, emperyalistlerin savaş aracılığıyla dünyayı paylaşmak istemelerinden ve dünyada yeni bir kapitalist güçler arası denge yaratmak istemelerinden, buna olan ihtiyaçlarından doğmuştur.

II. Enternasyonal partileri, işçi sınıfının sosyalizm davasına ihanet etmeselerdi, sosyal-şövenist bir siyaset izlemeselerdi, harekete geçmeye cesaret edip, işçi sınıfını kendi emperyalist hükümetlerine ve savaş tüccarlarına karşı ayaklandırmayı başarsalardı, emperyalistler arası paylaşım savaşı bu kadar yıkıcı ve büyük boyutlu olamazdı.

İşte bu koşullarda, Bolşevik partisi, işçi sınıfının sosyalizm davasına ve enternasyonalizme bağlı bir siyaset izleyen ve kendi emperyalist hükümetine karşı bir iç savaşı başlatan tek proleterya partisi idi. Bolşevik Partisi'nin dışındaki tüm II. Enternasyonal Partileri, önderlerinin izlediği sosyal-şövenist, siyaset yüzünden, burjuvaziye bağımlılıklarından dolayı kendilerini emperyalizmin güdümü altına atmışlardır ve kendi saflarını terke derek emperyalistlerin saflarında yer almışlardır.

Kapitalizmin genel bunalımının bir yansıması ve kaçınılmaz sonucu olan savaş, aynı zamanda bunalımı daha da hızlandırarak dünya kapitalizmini zayıflattı. Rusya da ise Çarlık çatırdamaya başladı. Savaşa karşı olan işçiler, köylüler ve askerler Çarlığı devirdi. İşçi, köylü, asker Sovyetleri iktidarı kuruldu. Ancak Şubat devrimini izleyen dönemin (eşine rastlanmaz) özelliği iktidarın ikili yapısıydı. Çünkü Şubatın muzaffer devrimcileri iktidarı "kendi rızaları ile" burjuvaziye teslim ettiler.

Devrimin ilk başarılarından sarhoşa dönen Menşeviklerin ve Sosyalist-Devrimcilerin, bundan böyle herşeyin yolunda gideceğine dair sözlerine inanan işçiler ve askerler, Kerenski'nin Geçici Hükümetine güvenerek onu desteklediler. Barış, özgürlük, toprak, ekmek isteyen halka karşı, burjuva ve toprak ağalarının iktidarı olan hükümet savaşı sürdürdü. Halklara özgürlük vermedi, açlığı engelleyici önlemler almadı, yoksul köylülere toprak vermeyi reddetti. Bolşevik partisi ise, devrimin zafer sarhoşluğuna kapılan işçi ve asker kit-

lelerine, devrimin tam başarısı için daha çok yolun katedilmesi gerektiğini, iktidarın geçici burjuva hükümetin elinde olduğundan ve Sovyetlerde de Menşeviklerle Sosyalist-Devrimciler gibi uzlaşıcıların egemen olduğunu, durum böyle iken, halkın barışa, ekmeğe, toprağa, özgürlüğe kavuşamayacağını, zafer için bir adım daha atıp iktidarın Bolşeviklere ve Sovyetlere geçmesi gerektiğini savunuyor ve bu yolda mücadele ediyordu. Sovyetler iktidarı alabilirlerdi ama- Sovyetlerde egemen olan uzlaşıcılar, burjuva geçici hükümete destek oldukları için buna yanaşmıyorlardı.

Geçici hükümetin halka karşı tutumu, barış yerine savaştan yana oluşu, halka toprak, özgürlük, ekmek sağlayamaması ve sağlayamayacağının da açığa çıkması, Bolşeviklerin önerilerinin ve siyasetlerinin doğruluğunu gösteriyordu.

İktidar, İşçilerin acil isteklerine kulaklarını tıkayan geçici hükümet ve Sovyetlerin varlığıyla ikili bir görünümdeydi: ikili iktidardan birinin kesin olarak otoritesini kurması zorunluydu. Uzlaşıcıların çok sayıda işçi ve askerden destek görmesi ve "savaşın, devleti korumak amacıyla sürdüğü" şeklindeki siyasetlerinin etkili olmasına yol açıyordu. Lenin bu destekleyicilere, "savaşın dürüst ama yanılmış destekleyicileri" diyordu. Ama hükümetin tavrı, uzlaşıcıların bu gerici siyasetlerinin açığa çıkmasını çabuklaştırıyordu. Geçici hükümet, kitlelerin devrimci hareketlerini ezmek, devrime karşı komplolar hazırlamak gibi eylemlerinin yanında demokratik özgürlüklere de saldırıyordu. Ama işçiler, köylüler de kazandıkları demokratik hak ve özgürlükleri sonuna kadar kullanmada olanca kararlılıklarını gösteriyorlardı.

Çarlık dönemindeki güç illegal mücadelede çelikleşen Bolşevik partisi militanları açık siyasal çalışmaları arttırdılar. Ve bu açık legal çalışma partideki ayrılıkları su yüzüne çıkardı. Kamenev ve bir kısım üyeler geçici hükümetin şartlı, desteklenmesini öneren yarı-menşevik bir siyaseti savundular. Stalin, Molotov ve partinin çoğunluğu emperyalist savaşa karşı barış için aktif mücadele çağrısında bulundular. Bazı üyeler ise kararsızdılar. Bu durum, uzun yıllar süren hapislik ve sürgünlüğün verdiği siyasal gerilikten kaynaklanıyordu. Yokluğu duyulan önder Lenin 3 Nisan'da sürgünden döndü. Lenin, daha dönmeden önce Uzaktan Mektuplar'da şöyle diyordu: "Her hal ve durumda yani devrim sırasında olduğu gibi arifesinde ve iktidara gelişin ertesinde, anın parolası PROLETARYA ÖRGÜTÜ olmalıdır... İşçi Yoldaşlar! Dün Çarlık Monarşisini devirerek proletarya kahramanlığının harikalarını yarattınız. Az ya da çok yakın gelecekte, emperyalist savaşı sürdüren büyük toprak sahipleri ve kapitalistlerin iktidarını devirmek için zorunlu olarak aynı kahramanlık mucizelerini yeniden yaratmak durumunda olacaksınız. Eğer proletarya örgütlenmesi harikaları yaratmazsanız, bu ikinci ve "gerçek" devrimde sürekli bir zafer kazanamayacaksınız! (Lenin, Uzaktan Mektuplar, Ürün Yayınları, s.47)

DÜNYA İŞÇİLERİNİN VE MÜCADELESİNE YOL GÖSTERİYOR!

Rusya'ya dönen Lenin, burjuva devriminden sosyalist devrime geçişin teorisi olan ünlü Nisan Tezleri'ni yazdı. Bu tezlerinde, savaşı devrimci amaçla sonuna kadar sürdürme siyasetinin örgütlendirilmesinin proletarya yığınları arasında parti çalışmasının, emperyalist hükümetin maskesinin düşürülmesinin, işçi temsilcileri sovyetlerinin biricik devrimci hükümet olduğunun kavranılmasının zorunluluğunu açıkladı. Bir, işçi-tarım ücretlisi-köylü temsilcileri Sovyetleri Cumhuriyetinin örgütlenmesini ve çarlık ordusunun yerine halkın silahlandırılmasını, büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konulmasını, tüm toprakların millileştirilip Sovyetlere verilmesini, bankaların işçi sovyetlerinin denetiminde birleştirilmesini ve ilk görevin üretim ve ürünlerin dağıtımının işçi sovyetlerince denetlenmesinin sağlanması olduğunu söylüyordu. Bu dönemde partiye düşen görevleri şöyle sıralıyordu Lenin: Hemen kongre yaparak, emperyalizm, emperyalist savaş ve devlet konularında program hazırlamak. Ve Lenin "Geçici Hükümeti Desteklemeyin!" diyordu.

20 Nisan 1917'de 100 bin işçi ve asker "Gizli Anlaşmalar Açıklansın" "Kahrolsun Savaş" ve "Bütün İktidar Sovyetlere" sloganlarıyla gösteri düzenlediler. Lenin, parti'nin görevi, iktidarı burjuvazinin eline veren devrimin birinci aşamadan, iktidarı proletarya ile köylülüğün en yoksul tabakasının eline vermesi gereken ikinci aşamasına geçişini gerçekleştirmektir, sosyalist devrime hazırlanmaktır diyordu!

Nisan Konferansı ve I. Sovyetler Kongresi

"Bütün iktidar Sovyetlere" sloganı, geçici hükümet ile Sovyetler arasında paylaşılan ikili iktidara son verilmesi demekti. 24 Nisan Parti Konferansı, toprak ağaları ve burjuvazinin yönetim organı olan geçici hükümetin yalanlarını ve onlara destek olan uzlaşıcıların siyasetlerini kitlelere usanmadan anlatmak zorunda olunduğu kararını aldı.

Konferansta toprak sorunu üzerine, köylü komitelerine verilmek üzere toprak mülkiyetine el konulması ve toprakların millileştirilmesi için çağrıda bulunan bir karar alındı.

Ulusal sorun konusunda da, Parti'nin, emperyalizme karşı savaşan ezilen halkların ulusal kurtuluş hareketlerini desteklemesi gerektiği ve ulusların kendi geleceklerini belirleme hakkı savunuldu. Karar metninin son bölümü şöyle idi:

İşçi sınıfının çıkarları, Rusya'daki bütün milliyetlerden işçilerin ortak proleter örgütlerine sahipolmasını gerektirir: Siyasi örgütler, sendikalar, kooperatifler, eğitim kurumları vb. ancak değişik milliyetlerden işçilerin böyle ortak örgütleri proletaryanın, uluslar arası sermaye ve burjuva milliyetçiliğine karşı başarılı bir mücadele vermesini mümkün kılacaktır." (SBKP Tarihi, birinci baskı, s.229)

Parti, Nisan Konferansı kararlarına dayanarak, proletaryayı savaşa hazırlama ve örgütleme çalışmalarına girişti. 3 Haziran'da toplanan Birinci Bütün Rusya Sovyetleri Kongresi'nde Bolşevikler azınlıktaydılar. 18 Haziran Petrograd gösterisi, Bolşevik sloganların zaferiyle, uzlaşıcıların geçici hükümeti destekliyen siyasetlerinin yenilgisiyle sonuçlandı. Buna rağmen Birinci Sovyetler Kongresinin desteğini kazanan Geçici Hükümet, emperyalist siyasetini sürdürme kararı aldı. Ve 18 Haziran'da cephedeki askerlere saldırı emri verildi. Bu saldırı emrine karşı çıkan Petrograd'daki işçi ve askerler ayaklandılar.

3 Temmuz'da başlayan gösteriler yayılarak, iktidarın Sovyetlere devredilmesini isteyen dev bir silahlı gösteri haline geldi. Yüzbinlerce kişi Rusya Sovyetleri merkez binasına giderek iktidarın alınmasını istediler. Gösteriler kanla bastırıldı. Bolşevik gazeteler kapatıldı ve Bolşeviklere karşı hücum başladı. Bolşevik liderlerin bazılarına tutuklama kararı çıktı. Savaşı sürdürme siyaseti emperyalizm ve karşı-devrim batağına saplanıp, halkın demokratik haklarının zorla bastırılması siyasetine dönüştü.

İkili iktidar son bulmuştu artık, iktidar tamamen burjuvazinin eline geçmiş, devrimin barışçı gelişme dönemi bitmişti. Bolşevik partisi taktik değiştirerek yeniden tamamen yeraltına girdi. İktidarı silahla devirmek ve Sovyetler İktidarını kurmak amacıyla ayaklanma hazırlıklarına başladı.

Bolşevik Partisinin VI. Kongresi

26 Temmuz-3 Ağustos arasında Petrograt'ta gizli olarak toplanan VI. kongre 240 bin üyeyi temsil ediyordu. Kongrede Stalin devrimin sosyalist devrime dönüştüğünü söyledi. İktidara sahip olan geçici hükümet, devrimi silahsızlandırma, örgütlerini ezme, Bolşevik Partisi'ni yok etme çabalarını sürdürüyordu. İktidarı ancak proletarya yoksul köylüyle ittifak kurarak ve silah zoruyla alabilirdi. Parti, silahlı ayaklanmaya yöneldi.

Kongrede işçi-köylü ittifakının gerçekleşmesi, toprak mülkiyetine el konulması, bankaların ve sanayinin millileştirilmesi, sendikaların ve gençlik birliklerinin partiye bağlanmaları kararlaştırıldı. Kongre partiyi silahlı ayaklanma ve sosyalist devrime yöneltti.

Burjuvazi Sovyetleri yıkmak ve açık bir karşı-devrimci diktatörlük kurmak, Çarı geri getirmek için hazırlıklara başladı. 12 Ağustos'ta bunun için Devlet Konseyi toplandı. Bolşevikler bu toplantıyı protesto için Moskova'da Genel Grev çağrısında bulundu. Grev tüm ülkeye yayılarak başarıyla uygulandı.

"Sosyalist Devrimci" Kerenski bu arada devrimci girişimleri "demir ve kanla bastırmak" tehdidinde bulundu. Karşı-devrimci General Kornilov, tüm komite ve Sovyetlerin kaldırılmasını istiyordu. Ve 25 Ağustos'ta Petrograd'a saldırıya geçti. Petrograd'daki Bolşevik işçiler, devrimi silahla savunma çağrısına uyarak şehri korumaya hazırlandılar, siperler kazdılar, demiryollarını bozdular. Kornilov ordusu ise, aralarına giren Bolşeviklerin propagandası sonucu hücuma geçemedi. Kornilov isyanı bastırıldı. Savaş ve ekonomik kargaşa devrimin objektif şartlarını daha da olgunlaştırıyordu.

Kornilov'la mücadele, uzlaşıcı siyasete batmış olan işçi ve asker temsilcileri sovyetlerine canlılık vererek, onları Bolşevik Partisine ve devrim yoluna yöneltti. Devrim dalgası yükseliyordu. Uzlaşıcı unsurlar çözülmeye başladı ve Menşeviklerin arasında "enternasyonalistler"; sosyalist-devrimcilerin arasında da "sol sosyalist-devrimciler" doğarak, Bolşeviklere yaklaşan gruplar oluşturdular.

Uzlaşıcılar bir ön parlamento toplayarak devrimi durdurmayı denediler ama başaramadılar, Bolşevikler önparlamentoyu boykot ettiler ve Sovyetlerin ikinci kongresini toplantıya çağırdılar.

Ekim Ayaklanması ve Sovyetlerin II. Kongresi

Bolşevikler ayaklanma için yoğun hazırlıklara giriştiler. Lenin ayaklanma için ordu birliklerinin, donanmanın ve Kızıl Muhafızların nasıl harekete ettirilmesi gerektiği ve hangi kilit noktaların ele geçirilmesi konularında ayrıntılı bir plan hazırladı. 7 Ekim'de Petrograd'a geldi ve 10 Ekim'de toplanan Parti Merkez Komitesi ayaklanmanın birkaç gün içinde başlatılmasına karar verdi.

24 Ekim günü ayaklanma başladı. Aynı gün geçici hükümetin Kışlık Sarayını kuşatmak için Kızıl Muhafızlar ve Devrimci Birlikler Smolni'ye gönderildi. 25 Ekim'de demiryolları, istasyonlar, postane, Bakanlıklar, Devlet Bankası işgal edildi, önparlamento dağıtıldı. Aurora Zırhlısının Kışlık Saraya yönelen toplarının gürlemesi büyük sosyalist devrim çağının habercisiydi. Bolşevikler Rusya yurttaşlarına burjuva geçici hükümetinin devrildiğini ve iktidarın Sovyetlere geçtiğini duyurdular. Aynı gece işçiler, askerler ve bahriyeliler Kışlık Sarayı ele geçirerek geçici hükümetin üyelerini tutukladılar. Ayaklanma Petrograt'ta başarılmıştı ve II. Sovyetler Kongresi tam zaferle birlikte 25 Ekim saat 22.45'de Smolni'de açıldı. Sovyetlerde çoğunluk Bolşeviklerdeydi. Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler kongreyi terkettiler.

26 Ekim gecesi kongre barış kararı aldı, en az üç aylık bir ateşkesin hemen yapılması için sa-

Devamı 12.sayfada

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI **DEVRİMCİ GENÇLİK**

15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

marksizmin kaba bir bilgilenmesinin eşiğinde

"BİR YAZARI ELEŞTİRMEK, ONA CEVAP VERMEK İÇİN ONUN MAKALESİNİN EN AZINDAN ANA ÖNERİLERİNİ EKSİKSİZ AKTARMAK GEREKİR.(x) FAKAT KİEVSKİ'NİN ÖNERİLERİNİN HEPSİNDE HER CÜMLESİNİN MARKSİZMİ ÇARPITAN İKİ VEYA ÜÇ HATA VEYA MANTIKSIZLIK ÖNERDİĞİNİ GÖRECEKSİNİZ."

KURTULUŞ'un 4. sayısında "Devlet" başlıklı bir yazı yayınlandı. Hiç ummadığımız ölçüde yararlı oldu. Bazı kaşarlanmış oportünistler bu yazı sayesinde "sıradan bazı sosyalist eğitim kitaplarını"da karıştırıp, KURTULUŞ'ta yayınlanan "Devlet" yazısı ile karşılaştırıp (her halde epeyce üzülerek) devlet üzerine bazı "kaba bilgilere" sahip oldular. Ama ne yazık ki, sosyalizmi "sıradan eğitim kitaplarından" öğrenmekte olmalarından dolayı, (ve hiç şüphe yok ki, daha da önemli olarak tahrifatçılıklarının bir ürünü olarak) kendi kendilerini maskara etmekteler.

KURTULUŞ'un 5. sayısında ise "Demokrasi" başlıklı bir yazı yayınlandı. 4. sayıdaki "Devlet" yazısının devamı niteliğinde. onu tamamlayan bir yazıydı. Ne var ki, kaşarlanmış oportünistler için anlaşılması zor bir yazı oldu. Ancak bu "zor"luk "dolaylıydı". "Kaba bilgilerine" yeni bir şeyler daha kattığı inkâr edilemez, ancak o yarım yamalak bilgileri ile tahrifata başlamak gene de mümkündü. Zira meseleyi yeterince kavrayamamışlar. Faşizm ve oligarşi üzerine de bazı şeyler öğrenmeleri gerekiyor.

"Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik" Dergisinin 15 inci sayısında pek bilmiş bir başlık var: "Bazı teorik konular ve 'KSD'nin sefaleti" ! Önce Leninden beş paragraflık bir çeviri.(xx)Ardından Kurtuluş'un 5. sayısında yayınlanan "Demokrasi" yazısından bir alıntı. Onun ardından da yarım yamalak bilgileri ile Kurtuluş'unKievski ile aynı "mantığa", "fikirlere" sahip olduğu kerameti !

Burada uzun uzun "Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik" dergisine cevap vermeyeceğiz. Sadece bazı tahrifatlara değineceğiz.

LENİN İLE KİEVSKİ'NİN AYRILIĞI

Birinci emperyalist paylaşım savaşı ile birlikte uluslararası sosyalist harekette kesin bir ayırım ortaya çıktı. Lenin'in önderliğinde, sonradan III. Enternasyonali oluşturacak olanlarla- Kautski'nin önderliğindeki II. Enternasyonalin sosyal-şöven, sosyal emperyalist revizyonistleri.

II. Enternasyonal revizyonistleri emperyalizmin kapitalizmin en yüksek aşaması (tekelci kapitalizm) olduğunu inkar ediyorlardı. Revizyonistler emperyalizmin ekonomik özünü (banka sermayesi ile sanayi sermayesinin birleşiminden oluşan finans-kapitali) görmüyorlar ve emperyalizmi salt bir siyasal tavır olarak değerlendiriyorlardı. Bir dizi reformlarla da emperyalizmin yok edileceğini sanıyorlardı. Somut bir olay olan emperyalist savaştaki tavırları ise "anavatan savunması" idi. Kimileri ise anavatan savunması ile yetinmeyip "ilhaklara karşı çıkmaya karşı çıkıyorlar"dı.

II. Enternasyonal revizyonistlerine karşı tavır alanlar arasında da başlıca iki eğilim vardı. Bunlar "sol" oportünistler ve Lenin'in izleyicileridir.

İşte bu sol oportünistlerden biri de P. Kievski (Y.Pyatakov)dur .Kievski diğer "sol"larla (Rosa Luxemburg gibi) birlikte emperyalist savaşa karşı çıkarken, doğru bir şekilde emperyalizmin demokrasinin inkarı olduğunu söylerken, demokrasi için mücadeleyi red etmektedir.

Kievski ve diğer "sol" oportünistler Leninist tezlere, ulusların kaderlerini tayin hakkı konusunda karşı çıkmaktalar.

Lenin'le Kievski arasındaki tartışma Polonya konusundadır. Polonyalılar daha 1903' den beri RSDİP'nin ulusal meseleye getirdiği çözümlemeyi (ulusların kaderlerini tayin hakkını) red etmektedirler. Kievski (Pyatakov) ise Polanya'ya kendi kaderini tayin hakkının verilmesine karşı koymakta ve Polonya'nın kurtuluşunu Rus proleteryasına bağlamaktadır. (Kievski'nin bu karşı koyuşunun asıl nedeni ileride değineceğimiz, devrim anlayışındaki yanlışıdır.) Oysa Lenin'e göre Rus proletaryası Polanyalılara kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesi için yardım etmelidir. Polonya proletaryası ise kendi kaderini tayin hakkı için mücadele etmelidir. "Ruslar ayrılma özgürlüğü üzerinde dururken, Polanyalılar birleşme özgürlüğü üzerinde durmalıdırlar."

Kievski bu noktada iki yönlü bir "hata" işlemektedir, iki yönlü yanılmaktadır: Birincisi, ekonomik tahlil denen şeyden habersizdir. Kievski siyasi bağımsızlığın ekonomik ilhakı zorlaştıracağını anlamıyor. *"Ulusal kendi kaderini tayin etme siyasi bağımsızlık demektir. Emperyalizm bu tür bağımsızlığı yıkmaya çalışmaktadır, çünkü siyasi ilhak ekonomik ilhakı daha kolay, daha ucuz (memurları satın almak, tavizler ele geçirmek yarar sağlayacak kanunlar çıkarmak v.s. daha kolaydır), daha elverişli, daha az zahmetli kılmaktadır."* (Marksizmin bir karikatürü ve E.E. Sh.29) Siyasi bağımsızlığın ekonomik bağımsızlık olmadan önemi olmadığı sonucuna varıyor. Yani ekonomik tahlili Marksist bir biçimde yapmıyor. İkinci ve daha önemli hatası ise,Lenin'in burjuva demokratik devrimlerini tamamlamış emperyalist kapitalist (Amerikanın ve Batı Avrupanın) ülkeler için önerdiği sosyalist devrimi, henüz burjuva demokratik devrimini tamamlayamamış Doğu Avrupa ülkeleri için de uygulamaya çalışmaktadır. Bu nedenlede asgari programdaki demokratik taleplere karşı çıkmaktadır. Kievski, devrime giden yolda demokratik hakların kısmen de olsa, elde edilmesinin bir yan ürün olduğunu, emperyalizmin bütün demokrasi ile çeliştiğini anlayamamakta. Bisikletinin lâstiği de bundan sık sık patlamakta.

Lenin, emperyalist-ekonomizm adını verdiği bu eğilime şöyle karşı çıkıyor:*"Demokrasi uğruna mücadele, proletaryanın dikkatini, sosyalist devrimden başka yöne çekeceğini, yada bu devrimi gözden gizleyeceğini, ikinci plâna iteceğini vb. sanmak büyük yanılgı olur. Tam tersine, nasıl ki tam demokrasiyi uygulamayan başarılı sosyalizm olmazsa, aynı şekilde, proletarya, demokrasi uğruna, bütün alanlarda (abç) tutarlı bir mücadele yürütmeden burjuvaziyi yenilgiye uğratamaz."* (U.K.T.H., S.143)

Lenin P.Kievski'ye karşı biri yayanlınmamış (P.Kievski'ye Cevap) olmak üzere iki yazı yazmıştır. İkinci yazısı Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm, birincisinden daha geniş kapsamlıdır. Fakat ikiside aynı şeyi anlatır. Kievski'nin devrim anlayışını eleştirir ve *"ekonomik etkenin ağır bastığını, fakat bunu à la Kievski (Kievski gibi) yorumlamak marksizmin birkarikatürünü yapmaktır"*der. ("DG" Dergisi bu alıntıyı da kullanmış. Ama ufak bir hata ile "à la Kievski" terimini "bununla Kievski" biçiminde değiştirerek. İkisi arasındaki fark açıktır: Lenin ekonomik etkenden dolayı emperyalist dönemde demokrasinin bütün olarak elde edilemeyeceğini ama bu doğrudan kalkarak Kievski gibi, emperyalist ekonomi nedeni ile demokrasinin istemlerinden birinin gerçekleşemeyeceğini söylemenin, emperyalist ekonomiyi "à la Kievski" (Kievski gibi) yorumlamak olduğunu söylüyor.)Yani "DG" Dergisi Lenin'in marksizmin bir karükatürünü yaptığını söylüyor.Ama samimi olarak söylüyoruz ki biz kesinlikle bunun bir hata olduğuna ve düzeltileceğine inanıyoruz.

"Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı DEVRİMCİ GENÇLİK" DERGİSİ'NİN "KABA BİR TAHRİFATI"

Lenin gerek Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı'nda, gerek Sosyalist Devrim ve U.K.T.H.(Tezler)'inde ve gerekse Kievski'yi eleştirdiği iki yazısında (Cevap ve Marksizmin Bir Karikatürü) emperyalizmin tekelci kapitalizm olduğun, emperyalizm için siyasi ilhakın önemli olduğunu, ancak somut durumun şartlarına göre, emperyalizmin siyasi bağımsızlığa razı olabileceğini, çünkü daima ekonomik ilhakın mümkün olduğunu anlatmaktadır. Kurtuluş'un 5inci sayısındaki "Demokrası" yazısı da başladığı 14üncü sayfadan 38inci sayfaya kadar bunu anlatmaktadır. Lenin daha sonra ise emperyalizmin, bütün demokrasi ile çeliştiğini, bütün siyasi demokrasinin inkârı(olumsuzlaması) olduğunu, bütün demokrasiyi yıkmaya çalıştığını ve demokrasinin yerine oligarşiyi geçirmeye çalıştığını anlatır. Ve en özlü şekilde bunu şöyle ifade eder: *"Bu yeni ekonominin, tekelci kapitalizmin (emperyalizm tekelci kapitalizmdir) siyasi üst yapısı demokrasiden siyasi gericiliğe değişimdir. Demokrasi serbest rekabete tekabül eder. Siyasi gericilik tekele tekabül eder."* (Kurtuluşçuların bütün yazılarında ifade ettikleri budur. Ve "Devrimci Gençlik" Dergsini suçladıkları nokta da tam burada başlamaktadır. Zira "DG" Dergisi Lenin'den 60 yıl sonra burjuva demokratik devletler aramaktadır.) Ama buna rağmen, yani, emperyalizm bütün demokrasinin inkârı olmasına rağmen, emperyalizm demokrasiyi bir tasvire çevirmesine rağmen. proletarya demokrasi için mücadele etmelidir. İşte bu görüş leninistlerle "sol" oportünistler arasındaki farkdır. Revizyonistlerle olan farkı ise şu noktadadır: Revizyonistler demokratik haklar için mücadeleyi önerirler, demokratik hakların genişlemesi ile, demokrasinin genişlemesi ile devrime ulaşacaklarını sanırlar. Oysa demokratik "haklar"ın Leninistler için anlamı bu değildir. Leninistler işçi ve köylülere meselenin burjuva-demokratik hakların azlığı yada çokluğunda değil, kapitalizmin çarpıklığında olduğunu anlatırlar. Emperyalist çağda demokrasi bir devrim meselesidir. İşçi sınıfının önderliğinde Demokratik Halk Devriminin çözeceği bir meseledir.

FRANSA VE TÜRKİYE OLİGARŞİLERİNİN "KARŞILAŞTIRILMASI" VE KENDİ KENDİNİ MASKARA ETME

"Kaba bir bilgilenme"nin yetmediği ortada. Bir türlü anlayamıyor "D.G." Dergisi. Demokrasinin sınırlarının oligarşiye kadar daralması: demokrasinin kalkmasıdır, yerine oligarşinin geçmesidir. Fransa oligarşisi mi yoksa Türkiye oligarşisi mi daha geniştir bunu bilmiyoruz."DG"Dergisi sayarda bulursa öğreniriz. Ama sayarken hata yapmamalılar. Fransa'da finans oligarşi, Türkiye'de ise tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının en irilerinden oluşan bir oligarşi vardır.*("Ülkemizde hakim sınıflar tam bir çıkmazın içindeler. Hakim sınıfların iktidarı işbirlikçi tekelci burjuvazi ile diğer - tekel dışı- burjuva kesimleri ve kapitalizm öncesi unsurlar arasındaki gerici bir ittifak ülkemizi tam bir azınlık diktatörlüğü -oligarşik diktatörlük- ile yönetiyor"* "DG"dergisi, Sayı: 4, Başyazı.)

"İNCE BİR TAHRİFAT" YA DA UFAK BİR DİKKATSİZLİK

Kurtuluş'un iki yazısının tümünden (Devlet ve Demokrasi) bir paragrafı seçmek ve bu paragraftan kalkıp iki yazının da bütünü içinde anlatılanları (okuyup öğrendikten sonra) sanki hiç yazılmamış gibi yarım-yamalak tekrarlamak "kaba bir tahrifat"tır.

"İnce tahrifat" ise şu: "D.G. Dergisi "Kievski'ye Cevap" yazısından 5 paragraflık bir alıntı yapmış. Bu 5 paragrafta Lenin Kievski'nin doğrulardan nasıl bir yanlışa

Kurtuluş İçin İLERİ

Sahibi: Mehmet YILDIRAN Sorumlu Müdür: Mustafa DUM
Onbeş günde bir yayınlanır. Düzen : Kayı Matbaacılık
Baskı : Kazmaz Matbaası Cağaloğlu, Ceridehane sokak No. 5 Kat 2
Adres: Belediye Parkı Karşısı Hüsniniyet C. 17/4 Bayrampaşa/İST.

FİATI 250 kuruş